இருநூற்றேட்டாவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம்.

(த்ருஷ்டத்யும்னனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு த்ருபதன் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளும் நிமித்தம் புரோஹிதரை அனுப்பியது.)

ஸோமகர்களில் முதன்மையான ராஜபுத்திரனான த்ருஷ்டத்யும்னன், பிதாவினால் அவ்வாறு கேட்கப்பட்டவுடன் மிகுந்த சந்தோஷமுற்று, அந்த விஷயம் எவ்வாறு நடந்ததென்பதையும் கிருஷ்ணையை அழைத்துக்கொண்டு போனவன் யாரென்பதையும் தன் தந்தைக்கு உரைக்கலானான்: 'சிறுபிள்ளையும் நீண்டும் சிவந்துமிருக்கின்ற கண்களையுடையவனும் கிருஷ்ணாஜினம் தரித்தவனும் தேவதைக்கு ஒப்பான ரூபமுள்ளவனுமாகிய எவன் அந்தச்சிறந்தவில்லை நாணேறிட்டு அந்த லக்ஷியத்தைப் பூமியில் விழச்செய்தானோ அந்த வீரன், பிராம்மணஸ்ரேஷ்டர்களாற் சூழப்பட்டும் கௌரவிக்கப்பட்டும், அஸுரர்களை ஜயித்தபோது தேவர்கள் முனிவர்களனைவராலும் பூஜிக்கப்பெற்ற [1] வஜ்ரபாணியைப்போல உற்சாகத்துடன் சென்றான். கிருஷ்ணை அவனுடைய கிருஷ்ணாஜினத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, பெண்யானை ஆண்யானையை அனுஸரிப்பதுபோல, மகிழ்ச்சியுடன் அவன் பின் சென்றாள். கருநிறமுள்ளவனும் சிறுபிள்ளையும் மதயானைபோல நடப்பவனுமாகிய எவனொருவன், அந்தச் செயற்கரிய பெருங்காரியத்தைச் செய்தபிறகு, கர்ணனோடு யுத்தம் செய்தானோ, தேவேந்திரனுக்கு ஒப்பான சூரத்தன்மையுள்ள அவனை அர்ஜுனனென்று நினைக்கிறேன். அரசர்கள் பொறாமையுற்றுக் கோபத்துடன் அங்கே சேர்ந்தபோது அவனுக்கடுத்திருந்தவன் பெருமரத்தைப் பிடுங்கி அரசர்களின் கூட்டத்தின் நடுவிலிருந்துகொண்டு அம்மரத்தினால் அரசர்களின் கூட்டங்களை யமன் பிராணிகளைத் துரத்துவதுபோலத் துரத்தினானே அவன் பீமன். மன்னவரே! எதிர்த்துப் பார்க்க முடியாத ரூபமுள்ள அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களிருவரும், வேந்தர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே அவ்வரசர்களைத் தங்கள் பராக்ரமத்தினால் கலக்கியும் ஓட்டியும் சந்திரஸூர்யர்களைப்போலப் பிரகாசிப்பவர்களாகக் கிருஷ்ணையை அழைத்துக்கொண்டு நகரத்துக்கு வெளியிலுள்ள குயவனுடைய வேலைச்சாலையை அடைந்த

1. இந்திரன்.

னர். ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்தவர்களும் அக்னிக்கு நிகரானவர்களுமாகிய அவர்களைப்போன்ற மூன்று வீரபுருஷர்களுடன் அக்னி ஜ்வாலைபோல அங்கே உட்கார்ந்திருந்தவள் அவர்களுடைய அன்னை என்பது எனது ஊகம். அவர்களிருவரும் உடனே அவளுக்குப் பாதவந்தனஞ்செய்து கிருஷ்ணையையும் வந்தனஞ்செய்யச் சொல்லிக் கிருஷ்ணையை அவளிடம் ஒப்புவித்து அங்கேயே நின்றனர். பிறகு, அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்கள் பிக்ஷையெடுப்பதற்குச் சென்றனர். அவர்களுடைய பிக்ஷைகளைக் கிருஷ்ணை வாங்கிக்கொண்டு பலி கொடுத்தபிறகு, பிராம்மணர்களுக்கும் அன்னம்கொடுத்து, அந்தப் பெரியவர்களுக்கும் அந்த வீரர்களுக்கும் பரிமாறித் தானும் புஜித்தாள். ராஜரே! அவர்களனைவரும் படுத்தபிறகு, கிருஷ்ணையும் அவர்களின் காற்பக்கத்தில் படுத்தாள். அவர்களுடைய படுக்கை பூமியில் தர்ப்பங்களின்மேல் உயர்ந்த தோல்விரிப்புடன் கூடியதாயிருந்தது. அவர்கள் கர்ஜிக்கின்ற காளமேகங்களைப் போலப் பலவிதமான ஸம்பாஷணைகளைச் செய்தனர். அந்த வீரர்கள் வைசிய சூத்திரர்களுக்கு உரிய பேச்சுக்களையும் பிராம்மணர்களுக்குரிய பேச்சுக்களையும் பேசவில்லை. அரசரே! அவர்கள் யுத்தத்தைப்பற்றிப் பேசினதனால், அவர்கள் க்ஷத்திரியஶ்ரேஷ்டர்களென்பது திண்ணம். நம்முடைய இந்த விருப்பம் பூர்த்தியாகிவிட்டது; ஸந்தேகமில்லை. பாண்டவர்கள் தீப்பற்றிக்கொண்டதிலிருந்து விடுபட்டதைக் கேள்விப்படுகிறோமல்லவா? அவன் தன் பலத்தினால் அந்தவில்லை நாணேற்றினதனாலும், லக்ஷியத்தை அடித்ததினாலும், அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ஸம்பாஷணைசெய்யும் வகையினாலும் அவர்கள் மறைந்துதிரிகிற பாண்டவர்களென்பது நிச்சயம்' என்றான். அதன்பிறகு, துருபதராஜன், மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன், 'நீங்கள் மஹாத்மாக்களாகிய பாண்டவர்களா? உங்களை நாங்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்' என்று தான் கேட்பதாகச் சொல்லும்படி, புரோஹிதரை அவர்களிடம் அனுப்பினான். புரோஹிதர், ராஜாவின் சொல்லைக்கேட்டு அவர்களிடம் சென்று அவர்களைத் துதிசெய்து அரசன் சொன்னதையெல்லாம் சொன்னபடி வரிசையாகத் தைரியத்துடன் சொல்லத் தொடங்கினார்.

'வரங்கள் பெறத் தகுதியுள்ளவர்களே! வரங்களைக் கொடுக்கத் தக்க பூமிக்கரசனாகிய பாஞ்சாலராஜன் உங்களைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறான். லக்ஷியத்தை அடித்த இந்தப் புருஷனைக்கண்டபிறகு, அந்த அரசன் ஆனந்தத்தின் எல்லையைக் காணவில்லை. நீங்கள்

பிறந்த வம்சபரம்பரையைச் சொல்லுங்கள். பகைவர்களின் சிரங்களில் பாதங்களை ஊன்றுங்கள். இந்த என் உள்ளத்தையும் சுற்றத்தாருடன்கூடிய பாஞ்சாலராஜரின் உள்ளத்தையும் மகிழச்செய்யுங்கள். பாண்டுமஹாராஜர் த்ருபதமஹாராஜாவுக்கு உயிருக்கொப்பான அன்புள்ள நண்பராயிருந்தார். அந்த த்ருபதமஹாராஜாவுக்கு, 'இந்த எனது புத்திரி இப்போது பாண்டுவுக்கு மருமகளாவள்' என்கிற ஆசையிருக்கிறது. சிலாக்யமான ரூபமுள்ளவர்களே! 'பருத்தும் நீண்டுமிருக்கிற கைகளையுடைய அர்ஜுனன் தர்மப்பிரகாரம் எனது இந்தப் பெண்ணை அடைவானோ?' என்ற இந்த விருப்பந்தான் த்ருபதராஜன் உள்ளத்தில் எப்போதும் உள்ளது. 'அதுவே இப்போது நடந்திருந்தால் இஃது எனது பாக்கியம்; எனக்குப் புகழ்; என்னுடைய புண்ணியம்; எனக்குப் பிரியம்' என்று த்ருபதராஜன் சொல்லுகிறான்' என்றார். இவ்வாறு த்ருபதன் சொன்னதைச் சொல்லி வணக்கத்துடன் அங்கே நின்ற அந்தப்புரோஹிதரைக் கண்டு, தர்மபுத்திரர், ஸமீபத்திலிருந்த பீமனை நோக்கி, 'இவருக்கு அர்க்யபாத்யங்களைக் கொடு. இவர் பூஜ்யரான த்ருபதராஜாவின் புரோஹிதர். இவருக்கு விசேஷமான பூஜை செய்யவேண்டும்' என்று கட்டளையிட்டார். ஜனமேஜயராஜரே! உடனே, பீமன் பூஜை செய்தான். அப்போது அந்தப் பூஜையைச் சந்தோஷத்துடன் பெற்றுக்கொண்டு ஸுகமாக உட்கார்ந்த புரோகிதப் பிராம்மணரை நோக்கி, யுதிஷ்டிரர் பின்வருமாறு சொல்லலானர்.

'பாஞ்சாலராஜனால் தர்மத்தைப் பார்த்துப் பெண் கொடுக்கப்பட்டாள்; மனவிருப்பப்படி கொடுக்கப்படவில்லை. அந்த வீரனை த்ருபதராஜாவினால் அவளுக்குப் பந்தயம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. அவள் அதனையே அனுஸரித்தாள். அந்தப் பந்தயத்தில் வருணம், குலம், கோத்திரம், ஒழுக்கம் இவைகளைப்பற்றி வ்யவஸ்தை செய்யப்படவில்லை. வில்லை நாணேற்றுவதனாலும் லக்ஷியத்தை அடிப்பதனாலும் அந்தக் கன்னிகை கொடுக்கப்படுவதாகச் சொல்லப்பட்டாள். அவ்வாருகவே, இந்த மஹாத்மாவினால் இந்தக் கிருஷ்ணை அரசர்கூட்டத்தின் நடுவில் ஜயிக்கப்பட்டாள். இவ்வாறு நடந்திருக்க, ஸோமகவம்சத்தரசன் இப்போது துயரமுண்டாகும்படி பின்மனஸ்தாபம் வைத்துக்கொள்வது ஸரியன்று. பூமிக்குத்தலைவணங்கிய த்ருபதமகாராஜனுடையவிருப்பம் எதுவோ அதுவும்பூர்த்தியாகும். பிராம்மணரே! இந்த ராஜபுத்ரி பிரசஸ்தமாக அங்கீகரிக்கத்தக்கவளாகவே ஆனுளென்று நான் உறுதியாக நினைக்கிறேன். அந்த வில் குறைந்த சக்தி

யுள்ளவனால் நாணேற்றப்பட இயலாது. அவ்வாறாகவே, அஸ்திரத் தேர்ச்சியில்லாதவனாலும் தாழ்ந்த ஜாதியிற் பிறந்தவனாலும் அந்த லக்ஷ்யம் கீழே தள்ளவும் சாத்யமில்லை. ஆதலால், இனி, பாஞ்சால ராஜன் பெண்ணைப்பற்றித் துன்பப்படுவதற்குரியவனல்லன். இவ்வாறன்றி, சாமான்ய மனிதனால் அந்த லக்ஷியம் இந்தப் பூமியில் தள்ளப்படுவது அஸாத்யம்' என்றார். இவ்வாறு யுதிஷ்டிரர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே, பாஞ்சாலராஜனிடமிருந்து மற்றொரு இரண்டாவது மனிதன், அங்கேயே அன்னம் ஸித்தமாயிருப்பதாகத் தெரிவிப்பதற்கு விரைவாக அங்கே வந்தான்.

இருநூற்றொன்பதாவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குந்தியுடன் பாண்டவர்கள் த்ருபதன் வீட்டுக்குச் சென்றதும், த்ருபதன் பரீக்ஷிப்பதற்காகப் பலவித வஸ்துக்களைக் கொண்டு வந்ததும், த்ரௌபதியுடன் குந்தி அந்தப்புரம் சென்றதும், போஜனமானபின்பு பாண்டவர்கள் யுத்தத்திற்குரிய ஆயுதங்கள் நிரம்பின இடத்தில்பிரவேசித்ததும்.)

த்ருபதராஜனால் அனுப்பப்பட்ட தூதன், 'விவாஹகாரியத்தைப் பற்றி வரனைச் சேர்ந்தவர்களுக்குத் துருபதமஹாராஜாவினால் அன்னம் சிறப்பாகச் செய்விக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீங்கள் எல்லாக் காரியங்களையும் முடித்துக்கொண்டு அதனை அங்கீகரியுங்கள். கிருஷ்ணையும் அங்கே வரட்டும். காலவிளம்பம் செய்யவேண்டாம். பொற்றாமரைப் புஷ்பங்களினால் விசித்ரமானவையும் உயர்ந்த குதிரைகள் பூட்டினவையும் அரசர்களுக்குத் தகுதியானவையுமான ரதங்கள் இருக்கின்றன. நீங்கள் எல்லாரும் இவற்றின்மேல் ஏறிப் பாஞ்சால ராஜாவின் அரண்மனைக்குச் செல்லுங்கள்' என்று சொன்னான். பிறகு, அந்தக் கௌரவஸ்ரேஷ்டர்களனைவரும் அந்தப் புரோஹிதனை அனுப்பிவிட்டு அந்த உயர்ந்த தேர்களில் ஏறிச்சென்றனர். குந்தியும் கிருஷ்ணையும் ஒருதேரில் ஏறிச்சென்றனர். ஸ்திரீகளினால் நல்ல வாஸனைகளையும் வஸ்திரங்களையும் புஷ்பமாலைகளையும் கொடுக்

கப்பெற்றும் விசித்திரமான ஆபரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பெற்றும், இனிய மங்களகானங்களும் வாத்தியகோஷங்களும் முழங்க, புண்ணியஞ்செய்தவர்களிற் சிறந்த பிராம்மணர்களுடன் கூட ஸந்தோஷமடைந்து ஜ்வலிக்கின்ற மங்களதீபங்களுடன் சென்றனர். யுதிஷ்டிரரால் அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த ஶ்ரேஷ்டரான பாஞ்சாலராஜனுடைய புரோஹிதர் சென்று யுதிஷ்டிரர் சொன்னதையெல்லாம் சொல்லியபடி அரசனுக்குத் தெரிவித்தார். ஜனமேஜயரே! தர்மராஜர் சொன்ன சொற்களைப் புரோஹிதர் சொல்லக் கேட்டபிறகு, கௌரவஶ்ரேஷ்டர்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகவே அனேக வகையான திரவியங்களைத் துருபதராஜன் சேர்த்து வைத்தான். அரசரே! துருபதராஜன் பழங்கள், பூமாலைகள், நன்றாக வேலைசெய்யப்பட்ட கவசங்கள், தோல்கள், ஆஸனங்கள், பசுக்கள், கயிறுகள், விதைகள், இன்னும் கிருஷிக்குரிய மற்றவைகள், சிற்பவேலைக்குரிய ஸாதனங்களானவை, விளையாட்டிற்குரியவையாகிய எல்லாவற்றையும் அங்கே சேர்த்துவைத்தான். பிரகாசமுள்ள கவசங்களும் கேடகங்களும் கத்திகளும் விசித்திரமான சிறந்த குதிரைகளும் தேர்களும் உயர்ந்த தனுஸுகளும் பலவகை அம்புகளும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சக்தியாயுதங்களும் தடிகளும் ஈட்டிகளும் புசுண்டியென்னும்ஆயுதங்களும் கோடாலிகளும் இன்னும் யுத்தத்திற்குரியவையாவும் உயர்ந்த சாமான்களுள்ள படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் அவ்வாறே வெவ்வேறு விதமான வஸ்திரங்களும் அங்கிருந்தன. குந்தியும், பதிவ்ரதையான கிருஷ்ணையை அழைத்துக்கொண்டு துருபதனுடைய அந்தப்புரத்துக்குட்சென்றாள். மங்கையர்கள் மனமகிழ்ச்சியுடன் கௌரவராஜபத்தினியாகிய அந்தக் குந்தியை எதிர்கொண்டழைத்து மரியாதைசெய்தனர்.

ஜனமேஜயராஜரே! ஸிம்மத்தைப்போன்ற பராக்ரமமும் நடையுமுள்ளவர்களும் மஹாவிருஷபங்களைப்போன்ற கண்களையுடையவர்களும் கிருஷ்ணாஜினத்தை உத்தரீயமாகத் தரித்தவர்களும் தோள் எலும்பு தெரியாதவர்களும் மஹாஸர்ப்பத்தின் உடல்கள்போல நீண்டகைகளுள்ளவர்களுமாகிய அந்த வீரபுருஷர்களைக் கண்டு அரசனும் அவனுடைய மந்திரிகளெல்லாரும் ராஜபுத்திரர்களும் மித்திரர்களும் வேலைக்காரர்களுமாகிய அங்குள்ளவர்களனைவரும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை முழுதும் அடைந்தனர். புருஷஶ்ரேஷ்டர்களாகிய அந்த வீரர்கள் அவ்விடத்தில் பாதபீடங்களோடுகூடிய விலைபெற்ற உயர்ந்த ஆஸனங்களில் கூச்சப்படாமலும் ஆச்சர்யப்படாமலும்

வரிசைப்படி உட்கார்ந்தனர். மிகச் சிறந்த அலங்காரங்களோடுகூடிய வேலைக்காரர்களும் வேலைக்காரிகளும் பரிமாறுகிறவர்களும் பொன் வெள்ளி மயமான பாத்திரங்களில் அரசர்கள் புஜிக்கத்தகுந்த பல வகைகளான போஜனங்களைக் கொண்டுவந்தனர். அரசரே! அந்த இடத்தில் அந்த வீரபுருஷர்கள் தம் தம் விருப்பப்படி புஜித்தபிறகு மிகுந்த ஸந்தோஷமுற்று எல்லாத் திரவியங்களையும் தாண்டி யுத்தத்திற்குரிய ஸாமான்களிற் பிரவேசித்தனர். த்ருபதராஜனுடைய புத்திரர்களும் த்ருபதராஜனும் முக்கியமந்திரிகளனைவரும் வந்து அதனைக் கண்டு ஸந்தோஷமடைந்து சக்ரவர்த்தி புத்திரரான பாண்டவர்களென்று அவர்களை நிச்சயித்தனர்.

இருநூற்றுப்பத்தாவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துருபதன் கேட்டபிறகு தர்மபுத்திரர் தாங்கள் பாண்டவர்கள் என்று சொன்னதும், திரௌபதி ஐவருக்கும் மனைவி ஆதலைப்பற்றித் துருபதன் ஆக்ஷேபித்ததும், பிறகு வ்யாஸர் வந்ததும்.)

பிறகு, மிகுந்த தேஜஸுள்ள பாஞ்சாலராஜன், ராஜபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரை அழைத்து, மிகுந்த தேஜஸுள்ள அவரைப் பிராம்மணருக்குரிய மரியாதையினால் கௌரவித்து, தளராத மனத்துடன் கேட்கத் தொடங்கினான். 'நாங்கள் உங்களை க்ஷத்திரியர்களென்று, அல்லது பிராம்மணர்களென்று, அல்லது குணங்கள் நிரம்பின வைசியரென்று, அல்லது சூத்திரயோனியிற் பிறந்தவரென்று, அல்லது மாயாரூபமெடுத்துக்கொண்டு தேசங்களெல்லாம் திரிகின்ற ஸித்தர்களென்று எவ்வாறு அறிவோம்? கிருஷ்ணைநிமித்தம் பார்க்க விருப்பமுள்ளவர்களாகத் தேவர்களும் வந்திருக்கின்றனர். எங்களுக்கு நீர் உண்மையைச் சொல்லக்கடவீர். இதுவிஷயத்தில் எங்களுக்குப் பெரிய ஸந்தேகமிருக்கிறது. ஸம்சயத்தின் முடிவிலாவது எங்கள் மனம் திருப்தியடையுமா? வீரரே! எங்களுடைய அதிருஷ்டங்கள் நல்லவையாயிருக்குமா? அந்த ஸத்தியத்தை மனப்பூர்வமாகச் சொல்லும். அரசர்களிடத்தில் ஸத்தியந்தான் பிரகாசிக்கும். யாகஞ்செய்வது குளம்வெட்டுவது முதலியவற்றுடன் பொய் சொல்லாமலிருப்பதும் தர்மம். பொய்மாத்திரம் சொல்லலாகாது. தேவதை போன்றவரே! பகைவர்களை அடக்குகிறவரே! உமது சொல்லைக்

கேட்டபின், சாஸ்திரப்பிரகாரம் விவாஹம் செய்கிறதை நிச்சயமாக ஆரம்பிக்கப்போகிறேன்' என்றான்.

யுதிஷ்டிரர், 'பாஞ்சாலதேசத்தரசரே! நீர் துயரப்படவேண்டாம். உமக்குச் சந்தோஷமுண்டாகட்டும். நீர் விரும்பின மனோரதம் இதோ பலித்திருக்கிறது. ஸந்தேகமில்லை. வேந்தரே! நாங்கள் க்ஷத்ரியர்கள்; மஹாத்மாவான பாண்டுவின் புத்திரர்கள். நான் குந்தியின் ஜ்யேஷ்டபுத்திரனென்றறியும். இவ்விருவரும் பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும். வேந்தரே! இவர்களால் உமது புத்திரி ராஜ ஸபையில் பந்தயத்தில் ஜயிக்கப்பட்டாள். இவர்களிருவரும் இரட்டையர். கிருஷ்ணை இருக்குமிடத்தில் இருப்பவள் குந்தி. புருஷ ஶ்ரேஷ்டரே! உமது மனத்துயரம் நீங்கட்டும். நாங்கள் க்ஷத்ரியர்கள். தாமரை ஒரு மடுவிலிருந்து மற்றொருமடுவுக்குப் போவது போல் உமது இந்தப்பெண் ஒரு ராஜகுலத்திலிருந்து மற்றொரு ராஜ குலத்திற்கே போனாள். மஹாராஜரே! நான் உமக்குச் சொல்வது எல்லாம் உண்மை. நீர் எங்களுக்குப் பூஜ்யரும் முக்கியமான ஆதரவும் அல்லவா?' என்று சொன்னார்.

உடனே, ஸந்தோஷமுற்று ஆனந்தக்கண்ணீர் ததும்புகின்ற கண்களோடுகூடிய அந்தத்துருபதராஜன் அந்த யுதிஷ்டிரருக்கு மறுமொழி சொல்லமாட்டாமலிருந்தான். அந்தவீரன் அவ்வானந்தத்தைப் பிரயத்தனத்தினாலடக்கிக்கொண்டு யுதிஷ்டிரரை நோக்கி அவருக்குத் தக்கபடி தன் வாக்கினால் மறுமொழிகூறினான். தர்மாத்மாவான த்ருபதன் அந்தப் பாண்டவர்கள் நகரத்திலிருந்து தப்பி ஓடிப்போன வகையைப்பற்றித் தர்மராஜரை வினாவினான். அந்தப் பாண்டவரும் அவனுக்கு எல்லாவற்றையும் முறையாகச்சொன்னார். துருபதராஜன் குந்திபுத்திரருடைய அந்தச் சொல்லைக் கேட்டபோது திருதராஷ்டிர ராஜனை இகழ்ந்தான். பேசுகிறவரிற் சிறந்த துருபதன் அந்தக் குந்திபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரைத் தேற்றினான்; ராஜ்யத்திற்காகவும் வாக்குத்தத்தஞ்செய்தான். பிறகு, குந்தியும் கிருஷ்ணையும் பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் துருபதராஜாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பெரியமாளிகையில் க்ருஹப்ரவேசஞ்செய்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! அவர்கள் யஜ்ஞஸேனனால் பூஜிக்கப்பெற்று அங்கே வஸித்தனர். பிறகு, புத்திரர்களுடன்கூட மனக்கலக்கம் தீர்ந்த துருபதமஹாராஜன், தர்மராஜரைப் பார்த்து, 'சிறந்தகைகளையுடைய இந்தக் குருவம்சபுத்திரனான அர்ஜுனன் சுபதினமாகிய இன்றைத்தினம் சாஸ்திரப்பிரகாரம் பாணிக்ரஹணம் செய்துகொள்ளட்டும்; எல்லாருக்கும் உற்சாகத்தை உண்டு

பண்ணட்டும்' என்று சொன்னான். பிறகு, ராஜாவும் தர்மாத்மாவுமாகிய யுதிஷ்டிரர், அந்தத் துருபதனை நோக்கி, 'அரசரே! எனக்கும் விவாஹம் இனித்தான் செய்யவேண்டும். அதனால், நான் முதலிற் செய்துகொள்ளவேண்டும். அதற்கு நீங்கள் அனுமதி கொடுக்கக் கடவீர்கள்' என்றார்.

அங்ஙனங்கூறக் கேட்ட துருபதன், 'வீரரே! என்பெண்ணைச் சாஸ்திரப்படி நீர் பாணிக்ரஹணஞ்செய்தாலும் செய்யும்; அல்லது, யாருக்கு இஷ்டப்படுகிறீரோ அவருக்கு கிருஷ்ணையைக் குறிப்பிட்டாலும் குறிப்பிடும்' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'ராஜரே! திரௌபதி எங்களனைவர்க்கும் மனைவியாயிருக்கவேண்டும். மனிதர்க்கதிபதியே! என் தாயாரால் முதலிலேயே இவ்வாறு சொல்லப்பட்டது. நானும் விவாஹமாகாதவன். பாண்டுபுத்திரனான பீமஸேனனும் விவாகமாகாதவன். ரத்னம்போன்ற இந்த உமது பெண் அர்ஜுனனால் பந்தயத்தில் ஜயிக்கப்பட்டவள். அரசரே! கிடைத்ததைச் சேர்த்து அனுபவிப்பதென்பது எங்கள் உடன்பாடு. ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அந்த உடன்பாட்டை நாங்கள் விடவிரும்போம். முறைதவறாக விவாஹம் செய்துகொள்வதாலும் தர்மத்திற்குப் பெரியகெடுதல் உண்டாகும். தர்மப்பிரகாரமே கிருஷ்ணை எங்களனைவர்க்கும் மனைவியாகலாம். எங்களெல்லாரையும் முறையே அக்னிசாக்ஷியாக அவள் பாணிக்ரஹணஞ் செய்யட்டும்' என்று சொன்னார். அதற்கு, த்ருபதன், 'கௌரவரே! ஒருவனுக்கு அனேக மனைவிகள் இருப்பது சாஸ்திரத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஒருத்திக்கு அனேக புருஷர்கள் கணவர்களாக இருப்பதை எங்கும் கேள்விப்பட்டதில்லை. நீர் சொல்லுவது ஒரு காலத்திலும் தர்மமென்று உலக வழக்கத்திலும் வேதசாஸ்திரத்திலும் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. குந்திபுத்ரரே! தர்மந்தெரிந்தவரும் பரிசுத்தருமான நீர் உலகத்திற்கும் வேதத்திற்கும் விரோதமான அதர்மத்தைச் செய்யத்தகுந்தவரல்லீர். ஏன் உமக்கு இப்படிப்பட்ட புத்தி உண்டாயிருக்கிறது?' என்று கேட்க, யுதிஷ்டிரர், 'மஹாராஜரே! தர்மம் நுட்பமானது. அதன் வழியை நாம் அறியோம். முன்னோர்கள் பரம்பரையாகச் சென்ற வழியை நாமனுஸரிக்கிறோம். என் வாக்குப் பொய்சொல்வதில்லை. என்புத்தி அதர்மத்தில் செல்லாது. என் தாயாரும் இவ்வாறே சொல்லுகிறாள். என்மனத்திலிருப்பதும் இதுதான். ஆஸ்ரமத்தில் ருத்திரரால் அனுப்பப்பட்ட வியாஸரிடமிருந்து நான் கேட்டதும் இதுவே. அரசரே! இது தர்மமென்பது நிச்சயம். இதனைச் சங்கிக்காமல் நீர் நடத்துவீராக. பூமிக்கதிபதியே! இந்த

விஷயத்தில் உமக்கு எவ்வகையிலும் ஸந்தேகம் வேண்டாம்' என்று சொன்னார். துருபதன், 'குந்திபுத்ரரே! நீரும் குந்தியும் எனது மகனான திருஷ்டத்யும்னனும், 'இன்னது செய்யவேண்டும்' என்று சொல்லுங்கள். நாளைக்காலையில் செய்வோம்' என்றான். ஜனமேஜயரே! பிறகு, அவரனைவரும் சேர்ந்து பேசினர். ராஜரே! அப்போது தற்செயலாக வியாஸபகவான் வந்து சேர்ந்தனர்.

இருநூற்றுப்பதினோராவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஒருத்தி பலருக்கு மனைவியாவதில் உங்களுக்குள்ள ஆக்ஷேபத்தைச் சொல்லுங்களென்று துருபதன் முதலியோர்களை வியாஸர் கேட்கையில் அவரவர் தம்தம் அபிப்ராயத்தைச் சொன்னதும், வியாஸர் த்ரௌபதி ஐவர்க்கும் பத்தினியாவது தர்மமென்று சொன்னதும்.)

பிறகு, அந்தப்பாண்டவர்களனைவரும் மிகுந்த புகழ்பெற்ற பாஞ்சாலதேசத்தரசனும் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணத்வைபாயனரை எதிர்சென்றழைத்து அவருக்கு வந்தனஞ்செய்தனர். சிறந்த மனமுள்ள அந்த வியாஸர் அந்தப் பூஜையைப்பெற்றுக்கொண்டு குசலப்ரச்னஞ்செய்து, பிறகு, பரிசுத்தமான பொன் ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தனர். அந்தப் புருஷச்ரேஷ்டர்களனைவரும் அளவற்ற மஹிமை பொருந்திய கிருஷ்ணத்வைபாயனரால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்று விலையுயர்ந்த ஆஸனங்களிலிருந்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! பிறகு, சற்றுநேரம் பொறுத்துத் துருபதன் திரௌபதிக்காக அந்த மஹாத்மாவினிடம் இன்சொற்சொல்லி, 'ஒருத்தி அனேகர்களுக்கு எவ்வாறு பாரியையாகலாம்? தர்மம் எவ்வாறு பரிசுத்தமாயிருக்கும்? பகவானாகிய நீங்கள் இவற்றையெல்லாம் உள்ளதுள்ளபடி எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்கள்' என்று கேட்டான். வியாஸர், 'லோகத்திற்கும்வேதத்திற்கும் விரோதமானதும் நிச்சயம்பெறாததுமான இந்தத் தர்மத்தின் விஷயத்தில் யார் யாருக்கு என்னஎன்ன அபிப்பிராயமோ அவற்றையெல்லாம் அவரவரிடம் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்றார்.

த்ருபதன், 'இஃது உலகத்திற்கும் வேதத்திற்கும் விரோதமானதினால் இஃது அதர்மமென்பது என் கருத்து. பிராம்மணோத்தமரே! ஒருத்தி அனேகர்களுக்குப் பத்தினியாவது இல்லையே.

இந்த நடை முன்னோர்களான மஹாத்மாக்களாலும் அநுஷ்டிக்கப்படவில்லையே. தெரிந்தவர்கள் அதர்மத்தை எவ்வகையிலும் செய்யத்தகாது. ஆதலால், இந்த விவாஹகாரியத்தைப்பற்றிய நிச்சயத்தை நான் செய்யவில்லை. இந்த ஆசாரம் எந்தக் காலத்திலும் ஸந்தேகிக்கப்பட்டதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது' என்று சொன்னான். த்ருஷ்டத்யும்னன், 'பிராம்மணஶ்ரேஷ்டரே! தபோதனரே! பிரம்மஜ்ஞானியே! நன்னடக்கையிலிருக்கின்ற ஜ்யேஷ்டஸஹோதரன் இளையவன்பாரியையிடம் எவ்வாறு சேரலாம்? தர்மம் நுட்பமானதனால் அதன் முடிவை நாங்கள் எவ்வகையிலும் அறியமாட்டோம். பிராம்மணரே! அதர்மமென்றுவது தர்மமென்றுவது தீர்மானஞ் செய்வதற்கு எங்களைப்போன்றவர்களால் முடியாது. அதனால், கிருஷ்ணை ஐவருக்கும் பாரியையாகலாமென்பதை நாங்கள் எவ்வகையிலும் ஒப்பவில்லை' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'என் வாக்குப் பொய்யாவதில்லை. என் புத்தி அதர்மத்தில் செல்லாது. என் மனம் இந்த விஷயத்தில் பிரவ்ருத்திக்கிறது. ஆதலால், இஃது எவ்வகையிலும் அதர்மமாகாது. தர்மிஷ்டர்களிற் சிறந்தவளும் கௌதமகோத்திரத்தவளுமாகிய ஜடிலையென்பவள் ஸப்தரிஷிகளினிடம் இருந்தாளென்று புராணத்திலும் கேள்விப்படுகிறோமல்லவா? அவ்வாறே, ரிஷிபுத்திரியான [1] வார்க்ஷியென்பவள் தவங்களினால் மனத்தூய்மையை அடைந்த பிரசேதஸுகள் என்று ஒரே பெயருள்ள பத்துச் சகோதரர்களிடம் சேர்ந்திருந்தாள். தர்மம் தெரிந்தவர்களுளெல்லாம் உத்தமரே! பெரியோருடைய சொல் தர்மத்துக்கு விலக்காயிராதென்று சொல்லுகின்றனர். பெரியோரெல்லாரிலும் மாதா முதன்மையான பெரியவள். அவள், 'பிக்ஷையைப் போலப் புஜியுங்கள்' என்ற சொல்லை உரைத்தாள். பிராம்மணோத்தமரே! அதனால், இதனைச் சிறந்த தர்மமென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னார்.

அதன்மேல், குந்தி, 'தர்மானுஷ்டானம் தவறாத யுதிஷ்டிரன் சொல்லுகிறபடிதான் இதுநடந்தது. 'பிராதாக்களுடன் சேர்ந்து புஜிக்கக்கடவாய்' என்று அர்ஜுனனுக்குக் கட்டளையிட்டேன். எனக்குப் பொய்யில் மிகுந்த பயமுண்டு. நான் எவ்வாறு பொய்யிலிருந்து விடுபடுவேன்?' என்று சொன்னாள். வ்யாஸர், 'சிறந்தவளே! நீ பொய்யிலிருந்து விடுபடுவாய். பாஞ்சாலராஜனே! இஃது எல்லோருக்கும் எக்காலத்துமுள்ள தர்மந்தானென்பதைப்பற்றிச் சொல்லப்

1 இவளுக்கு 'மாரிஷா' என்றும் பெயருண்டு.

போகிறேன். இஃது எப்படிச் சாஸ்திரவிஹிதமான தர்மமென்பதையும் எவ்வாறு எக்காலத்திலும் உள்ளதென்பதையும்பற்றி நான் சொல்வதைக் கேள். யுதிஷ்டிரன் சொல்லுகிறபடியே இது தர்மமென்பதில் ஸம்சயமில்லை' என்றார். ஸ்மர்த்தரான த்வைபாயனரென்று சொல்லப்பட்ட வ்யாஸபகவான் உடனே எழுந்து துருபதராஜனைக் கையில்பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு ராஜகிருஹத்துக்குள் பிரவேசித்தார். பாண்டவர்களும் குந்தியும் துருபதபுத்திரனான த்ருஷ்டத்யும்னனும் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு, அங்கேயே அந்தத் துருபதன் வ்யாஸர் இருவரையும் எதிர்பார்த்திருந்தனர். அப்போது, த்வைபாயனர் அந்த மஹாத்மாவான அரசனுக்கு அநேகருக்கு ஒரு மனைவி இருப்பது எவ்வாறு தர்மமாகுமென்பதையும், முன்னர் அந்த ராஜபுத்ரியின் தவத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்த தர்மன் முதலிய தேவர்கள், ஐவருக்குப் பத்தினியாயிருப்பதை அவளுக்கு வரமாகக் கொடுத்ததையும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

இருநூற்றுப்பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வ்யாஸர் இந்திரஸேனையென்கிற நாளாயினியின் உபாக்யானத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்து, அவள் வயோதிகரும் தன் பர்த்தாவுமான மௌத்கல்யரை ஆராதிக்க, ஸந்தோஷமடைந்த அவர் அவளுடைய வேண்டுகோளினால் ஐந்து நபத்துடன் அவளுடன் ரமித்ததையும் அவளே கிருஷ்ணையாகப் பிறந்திருக்கிறாளென்பதையும் சொல்லியது.)

'ராஜனே! 'என் பெண் ஐவருக்கு மனைவியா?' என்று உனக்கு மனஸ்தாபம் வேண்டாம். யாககாலத்திலேயே இவளுடைய தாயார், 'என்பெண் ஐவருக்கு பாரியையாயிருக்கவேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண்டாள். தர்மந்தவறாதவர்களாகிய அந்த யாஜோபயாஜர்கள் தங்கள் தவத்தினால் இவளுக்கு ஐந்துபதிகள் இருக்கச் செய்தனர். அதனால், கிருஷ்ணை பாண்டுபுத்திரர்கள் ஐவர்களாலும் பாரியையாக அடையப்பட்டாள். உன்குலம் மகிழ்க்கடவது. ராஜனே! உன்னைவிட மேலானவன் இவ்வுலகத்தில் வேறொருவனும்

இல்லை. எல்லா எதிரிகளுக்கும் வெல்லக் கூடாதவனாயிருக்கிறாய். இவள் ஐவருக்குப் பத்தினியாயிருக்கும்படி நேர்ந்ததற்கு மற்றொரு காரணத்தையும் நான் சொல்லுகிறேன். நீ துயரத்தை விட்டுக் கேள்.

இவள் பூர்வஜன்மத்தில் நாளாயனியென்பவள். சிறந்த ரூபம் உள்ள இவள், கிழவரும் குஷ்டரோகியுமான மௌத்கல்யரென்று பெயர்பெற்ற கணவருக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தாள். தோலும் எலும்புமாயிருப்பவரும், கொடுமையும் நிலையில்லாத சித்தமும் பொறுமையும் கடுங்கோபமுமுள்ளவரும், வாயில் துர்க்கந்தமுள்ளவரும், மடிப்புக்களும் நரைமயிருமுள்ள கிழவரும், அருவருக்கத்தக்க ரூபமுள்ளவரும், நகங்களும் தோல்களும் உதிர்கின்றவருமாகிய அம்மஹாமுனிவருடைய எச்சிலைப் புஜித்துக்கொண்டு அவருக்கு இவள் பணிவிடைசெய்தாள். பிறகு, ஒருகாலத்தில், அவர் போஜனஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், அவருடைய கட்டைவிரல் உதிர்ந்தது. அதனை அன்னத்திலிருந்து எடுத்துவிட்டு அந்த அன்னத்தை அருவருப்பின்றிப் புஜித்தாள். அப்போது அவளிடத்தில் அன்புகூர்ந்து விருப்பத்துடன் ஸம்பாஷணைசெய்த அம்முனிவரால், 'வரம்கேள்' என்று பலமுறை சொல்லப்பட்ட பிறகு, அவரை அவள் வரம்கேட்டனள். மௌத்கல்யர், 'நான் கிழவனுமல்லேன்; கொடியவனுமல்லேன்; பொறுமைக்காரனுமல்லேன்; கோபிஷ்டனுமல்லேன்; வாயில் துர்நாற்றமுள்ளவனுமல்லேன்; இளைத்தவனுமல்லேன்; நிலையில்லாத சித்தமுள்ளவனுமல்லேன். சிறந்தவளே! உன்னை நான் எவ்வாறு இன்புறச் செய்யவேண்டும்? எவ்வாறு வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்? நீ உள்ளத்தில் விரும்புகின்றதை உள்ளபடி எனக்குச் சொல்' என்றுகேட்டார். உயர்ந்த செய்கையுள்ளவரும் எல்லாவிருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுகிறவருமாகிய அந்தத் தன் பர்த்தா அனுக்ரஹத்துடன் வரம்கொடுப்பதாகச் சொல்லும்போது, குற்றமற்ற ரூபமுள்ள அந்த நாளாயனி, 'நினைத்தற்கரிய பிரபாவமுள்ளவரே! உலகங்களிலெல்லாம் புகழ்பெற்ற பகவானாகிய நீர் உமது சரீரத்தை ஐந்து பாகமாகச் செய்துகொண்டும் மறுபடியும் ஒரு ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டும் என்னிடம் ரமிக்கக்கடவீர்' என்று அவருக்கு மறுமொழி சொன்னாள். சிறந்த ஞானமுள்ளவரும் தவத்திற்சிறந்தவருமான அம்மஹரிஷி, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அவளுக்குச் சொல்லினர். அந்த மௌத்கல்யர், ஐந்துசரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டு, அழகிய கூந்தல் நுனியுள்ளவளும் இனிய நகையுள்ளவளுமாகிய அந்த நாளாயனியுடன் எல்லாப்பிரதேசங்களிலும் ரமித்துக்கொண்

டிருந்தார். மறுபடியும், அந்த மௌத்கல்யமுனி மஹரிஷிகளினால் விசேஷமாகப் பூஜிக்கப்பெற்று விரும்பத்தக்க சரீரத்தோடு ஆச்ரமங்களில் தமது விருப்பப்படி சஞ்சரித்தார். அவர் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனபோது அந்தத் தேவலோகத்தில் அமிர்தபானஞ் செய்துகொண்டு தேவரிஷிகளுடன்கூட ஸஞ்சரித்தனர்.

இந்திரகிருஹத்திலும் இந்திராணியினால் பூஜிக்கப்பெற்று மஹேந்திரஸேனை என்று பெயருள்ள அந்த நாளாயனியுடன் ரமிக்க விருப்பத்துடன் ஸஞ்சரித்தார். ஸமர்த்தரான அந்த மௌத்கல்ய பகவான் ஸூர்யனுடைய திவ்யரதத்திலேறி மறுபடியும் மஹாமேருவைச் சேர்ந்து அதில் வஸிக்கக்கருதினர். அந்தத் தபோதனர் அந்த நாளாயனியுடன்கூட ஆகாசகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து சந்திரகிரணங்களினிடையில் காற்றைப்போல வாஸஞ்செய்தார். மறுபடியும், அம்மஹரிஷி தம் யோகசக்தியினால் மலை உருவம் எடுத்தார். அந்த நாளாயனியும் அவர் பிரபாவத்தினால் அம்மலைநடுவில் மஹாநதி ஆனாள். பகவானாகிய மௌத்கல்யமுனிவர் மலர்கள் நிரம்பின மரமாக ஆனபோது நாளாயனியும் அந்தமரத்தைச் சுற்றிக்கொண்ட கொடியானாள். எவ்வெவற்றின் உருவத்தை அவர் அடைந்தாரோ அவ்வவற்றிற்கொத்த உருவத்தை அவளும் அடைந்தாள்; பர்த்தாவுடன்கூட மானிடதேகத்தோடும் ஸஞ்சரித்தாள். அதனால், அவருக்கும் அவளுக்கும் அன்பு ஸமமாகவே விருத்தியாயிற்று. அவளும் அவரிடம் அவ்வாறிருந்தாள். அந்தப் பகவானான ரிஷிச்ரேஷ்டரும் அவளிடத்தில் அனுக்ரஹத்தினால் அவ்வாறிருந்தார். அந்தச் சிறந்த பெண்ணும் பாக்யவசத்தினால் அவரிடம் விசேஷமாக ரமித்தாள். அவரும் தமது தவத்தினாலும் யோக சக்தியினாலும் அவளிடம் ரமித்தார். அவள் முதலில் எப்போதும் அவ்வாறாக ஐந்துபுருஷர்களோடு கூடியவளாயிருந்து, பிறகு, ஒரு பதியை அடைந்து அருந்ததியைப் போலவும் ஸீதையைப்போலவும் சிறந்த பதிவ்ரதையாகப் புகழ்பெற்றிருந்தாள். அவள் தன் தாயாகிய[1] தமயந்தியைப்பார்க்கிலும் அதிகமான மேன்மையைப் பெற்றாள். மஹாராஜனே! இஃது உண்மை. உனது புத்தி வேறுபடவேண்டாம். அரசனே! அந்த நாளாயனியே ஏதோ ஒரு விதிபலத்தினால் ஒளியும் அழகுமுள்ள உனது பெண்ணான கிருஷ்ணையாக யாகவேதிகையிற் பிறந்திருக்கிறாள். அந்த மௌத்கல்ய முனிவரிடம் பற்றுவைத்த அவள்மனம் ஒருகாலத்தும் சலிந்ததில்லை. அந்தப் பிராம்மணோத்தமரிடம் அவள் மனம் அவ்வாறு பற்றியிருந்தது' என்றார்.

1 இதனால் நளனுடைய பெண்ணே நாளாயனி யென்று தெரிகிறது.

இருநூற்றுப்பதின்மூன்றுவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

('நாளாயனி எனக்கு எவ்வாறு பெண்ணானாள்' என்று கேட்ட த்ருபதனுக்கு, வியாஸர், நாளாயனி போகத்தில் திருப்தி அடையாதிருந்ததைக்கண்டு, 'ஐந்து புருஷர்களை அடைவாய்' என்று மௌத்கல்யர் சபித்ததையும், அவள் ருத்திரரைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து பிரஸன்னரான ருத்திரரிடத்தில் ஐந்துமுறை 'பதியைக்கொடும்' என்று கேட்டதனால் அவர், 'ஐந்துபதிகளை அடுத்த ஜன்மத்தில் அடைவாய்' என்றும், 'நித்யயுவதியாயிருப்பாய்' என்றும் வரங்கொடுத்து, 'நீ கங்கா தீர்த்தத்திலிருக்கையில் வரும் இந்திரனை அழைத்துவா' என்று கட்டளையிட்டதையும் சொல்லியது.)

த்ருபதன், 'வேதம் தெரிந்தவர் எல்லாரிலும் சிறந்த பிராம்மணரே! புண்ணியவதியான நாளாயனி என்யாகத்தில் கிருஷ்ணையாக ஜனித்ததற்குக் காரணம் யாது? அதனைச்சொல்லுக' என்று கேட்க, வியாஸர் சொல்லலானார்.

'ராஜனே! இவளுக்கு ருத்திரரால் எவ்வாறு வரன்கொடுக்கப்பட்டதென்பதையும், புகழ்பெற்ற இவள் உன்வீட்டில் எதற்காகப் பிறந்தாளென்பதையும் கேள். ஆ! ஆ! கிருஷ்ணையினுடைய முன்ஜன்மசரித்திரத்தை உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். முன்ஜன்மத்தில், இந்திரஸேனை யென்று புகழ்பெற்ற பாக்யவதியான நாளாயனி, மௌத்கல்யரென்னும் பர்த்தாவையடைந்து கவலையின்றிச் சஞ்சரித்தாள். வேந்தனே! மௌத்கல்யரிஷிக்கும், அவளுடன்கூடி விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், அனேகவருஷகாலமும் ஒருநொடிபோலக் கடந்துபோயிற்று. பிறகு, ஒருகால் அந்தத் தர்மாத்மா, காமபோகங்களிற் சலிப்புற்று வைராக்யமடைந்தார்; உயர்ந்ததான மோக்ஷதர்மத்தை விரும்பிப் பிரம்மத்தியானத்தைக் கடைப்பிடித்தவராயினார். அந்தப் பிராம்மணர் அந்த நாளாயனியை விட்டுவிட்டார். அவள் அப்போது பூமியில் விழுந்தாள். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! மௌத்கல்யர் எப்போதும் தவத்தினால் பரிசுத்தமானவர். அப்போது, நாளாயனி, 'பகவானே! என்மீது அருள்செய்யக்கடவீர். என்னை நீர் விடத்தகாது. பிரம்மரிஷியே! இதுவரையில் விரும்பினவற்றை அனுபவித்

ததனால் போகங்களில் திருப்திபெறாதவளாயிருக்கிறேன்' என்று கேட்க, மௌத்கல்யர், 'நீ அச்சமின்றி பேசத்தகாததை என்னிடம் பேசி என் தவத்திற்கு இடையூறு செய்கிறபடியால், நான் சொல்வதைக்கேள். நீ மனுஷ்ய லோகத்தில் மஹாத்மாவான த்ருபதனென்னும் பாஞ்சாலதேசத்தரசன் பெண்ணென்று புகழ்பெற்ற ராஜபுத்திரியாயிருப்பாயாக. அந்த ஜன்மத்தில் உனக்குப் புகழ்பெற்ற ஐந்துகணவர்கள் இருப்பார்கள். அழகான உருவங்களுடைய அவர்களுடன் வெகுகாலம் இன்பத்தை அடைவாய்' என்று சொன்னார்.

புகழ்பெற்ற அந்த நாளாயனி இவ்வாறு சபிக்கப்பட்டுத் துயரத்துடன் வனத்திற்குச்சென்றாள். அப்போது காமஸுகங்களில் திருப்தி அடையாமையால் தேவதேவரான சங்கரரைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தாள். விருப்பங்களைவிட்டும் காற்றைப் புசித்தும் உணவையொழித்தும் சூரியனைப்பார்த்துக்கொண்டு பஞ்சாக்னிமத்தியினின்று தவம் புரிந்தாள். பசுபதியும் ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஈசுவரரும் பிரபுவுமாகிய சங்கரர், அவளுடைய கடுந்தவத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்து, உடனே, 'புண்ணியவதியே! உனக்கு அடுத்த ஜன்மம் வரப்போகிறது. சிறந்த பெண்ணாகப் பிறக்கப்போகிறாய். எல்லாரும் தேவேந்திரனுக்கொப்பான தேகமுள்ளவர்களும் தேவேந்திரனுக்கொப்பான பராக்கிரமமுள்ளவர்களுமான புகழ்பெற்ற ஐந்துபர்த்தாக்கள் அந்த ஜன்மத்தில் உனக்கு வரப்போகின்றனர். நீ அவர்களிடமிருந்து பெரிய [1] தேவகாரியத்தைச் செய்யப்போகிறாய்' என்று வரங்கொடுத்தார். அதைக்கேட்டு, நாளாயனி, 'நான் ஒரு கணவனைத்தானே வரமாகக்கேட்டேன். இந்த ஐவர் எதற்கு? ஒருத்திக்கு ஒருகணவன் தானே உண்டு; அநேகர் இல்லையே; அதனை எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்' என்றுகேட்டாள். மஹேச்வரர், 'புண்ணியவதியே! நீ, 'பதியைக்கொடும்' என்று திரும்பத்திரும்ப ஐந்துமுறை என்னைக் கேட்டாய். உனக்கு ஐந்துபதிகளும் இன்பஸுகத்தைத் தருகிறவர்களாயிருப்பார்கள்' என்றார். நாளாயனி, 'பெண்களுக்கு ஒருகணவனிருப்பதுதான் தர்மம் என்பது பூர்வகாலத்திலேயே விதிக்கப்பட்டுள்ளது. புருஷனுக்குமட்டும் அநேகமனைவிகளிருப்பது தர்மம்; அஃது அநேகரால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டும் வருகிறது. ஒருத்தி ஒருபர்த்தாவுக்கே எப்போதும் துணையாகத் தர்மானுஷ்டானஞ்செய்யவேண்டியவளென்று சொல்லப்படுகிறது. இதுதான் முதலிலேயே ரிஷிகளினால்

---

1 பூபாரத்தையொழிப்பது.

விதிக்கப்பட்ட ஸ்திரீதர்மம். பெண்களுக்கு இளமைப்பருவமுள்ள ஒரு கணவனிருப்பதுதான் உலகநடைக்கும் உரியது. ஆபத்காலங்களில் (ஸந்ததியில்லாதபோது) கணவன் கட்டளையின்மேல் பெண்ணுக்கு இரண்டாவது புருஷனும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறன். மூன்றுமவனைச்சேரலாகாது. அப்படிச் சேருகிறவளுக்குப் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாலாமவனைச் சேர்ந்தால் ஸ்திரீ பதிதையாகிறுள். ஐந்தாமவனைச் சேர்ந்தால் விபசாரியாவாள். தர்மத்தின் மார்க்கம் இவ்வாறிருக்கையில் அனேகபுருஷர்களுக்குப் பாரியையாய் இருப்பதை நான் விரும்பவில்லை. உலகத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படாத அந்த அதர்மத்திலிருந்து நான் எவ்வாறு விடுபடுவேன்?' என்று கேட்டாள்.

மஹேஸ்வரர், 'முன்பு பெண்கள் கட்டில்லாமலேயிருந்தனர்; ருதுகாலங்களில் அவர்கள் சுத்தையாகின்றனர். நீ, 'பதியைக்கொடும்' என்று ஒருமுறை சொல்லவில்லை. ஆதலால், உனக்கு அதர்மம்வராது' என்று சொன்னுர். அதைக்கேட்டு, நாளாயனி, 'எனக்கு ஐந்துபதிகள் உண்டாயின் அவர்களுடன் தனித்தனியே ரமிப்பதைவிரும்புகிறேன். அவர்களில் ஒவ்வொருவரோடும் சேர்க்கை நேரிடும்போதெல்லாம் எனக்கு இளமைப்பருவமே இருக்கவேண்டும். பூர்வஜன்மத்திலும் பதிசுஸ்ரூஷை செய்ததனுலேயே பெருந்தவப்பயன் எனக்குக் கிடைத்தது. போகத்திலுள்ள விருப்பம்மட்டும் எனக்குத் தீரவில்லை. அந்தப் போகஸுகமும் எனக்கு உண்டாகவேண்டும்' என்று கேட்டாள். சங்கரர், 'புண்ணியவதியே! காமஸுகமும் தவப்பயனும் ஒன்ருெடொன்று சேர்வதில்லை. நீ மாத்திரம் காமஸுகங்களையும் தவப்பயனையும் யோகமஹிமையையும் அடைவாய். அடுத்த மற்ருெரு ஜன்மத்தில் அழகும் பாக்கியமும் குணங்களும் பொருந்தினவளாக ஐந்துபுருஷருடன் சேர்ந்து இளமையடைந்து மஹாபாக்கியவதியாய் இருப்பாய். சிறந்தவளே! பரிசுத்தமான புன்னகையுள்ளவளே! செல். நீ கங்காஜலத்திலிருக்கும்போது எந்தப்புருஷனைப் பார்க்கிறுயோ அந்தப் புருஷனுகிய இந்திரனை என்னிடம் அழைத்துவா' என்றனர். உலகத்தையே உருவமாகக்கொண்ட ஈசுவரரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த நாளாயனி, அந்த ருத்திரரைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, புண்ணியமானதும் ஸ்வர்க்க மத்திய பாதாளம் என்னும் மூன்று வழிகளிலும் செல்வதுமாகிய கங்காநதியைக் குறித்துச் சென்றுள்.

இருநூற்றுப்பதினைன்காவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(நைமிசாரண்யத்தில் தேவர்கள் செய்தயாகத்தில் யமன் ஸாமித்ரம் என்னும் பசுவைக்கொல்லும் கிரியையில் அமர்ந்ததனுல் உலகத்தில் பிராணிகள் அதிகமானதும், அவைகளை ஸம்ஹரிப்பதற்காகத் தேவர்கள் பிரம்மதேவரிடம் சென்றதும், இந்திரன், பிரம்மதேவருடைய கட்டளைப்படி நைமிசாரண்யஞ் சென்றதும், கங்கையில்வந்த தாமரைப்புஷ்பத்தை எடுக்கச் செல்லுகையில் அங்கு அழுதுகொண்டிருந்த பெண்ணைக்கண்டதும், அவள் பின்சென்ற அவன் பர்வதகுகையில் தனக்கு முன்வந்திருந்த நாலு இந்திரரைக் கண்டதும், பலராமன் க்ருஷ்ணன் திரௌபதி இவர்களுடைய உத்பத்தியும், வியாஸரால் ஞானக்கண்ணையடைந்த துருபதன் பாண்டவர்கள் த்ரௌபதி இவர்களுடைய, பழைய ரூபத்தைக் கண்டதும், திரௌபதியின் அடுத்த முன் ஜன்மத்தின் வரலாறும்.)

அரசரே! முற்காலத்தில் நைமிசாரண்யத்தில் தேவர்கள் ஸத்ரயாகஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். அப்போது, அந்த யாகத்தில் யமன் (ஸாமித்ரம்) என்னும் பசுவைக் கொல்லும் வேலையைச் செய்தான். அரசரே! அப்போது அந்த யாகத்தில் தீக்ஷை செய்துகொண்டிருந்த யமன் பிராஜைகளில் யாரையும் கொல்லவில்லை. அதனுல், அந்தப் பிரஜைகள் காலங்கடந்தும் மரணமடையாமல் மிகுதியாக விருத்தியானுர்கள். இந்திரன், சந்திரன், வருணன், குபேரன், ஸாத்யர்கள், ருத்திரர்கள், வஸுக்கள், அச்விநிதேவர்கள் இவர்களும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும் உலகத்தைப் படைப்பவராகிய பிரம்மதேவரிருக்குமிடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர். அப்போது மனிதர்களின் அதிக விருத்தியினுலுண்டான பயத்தினுல் உலகங்களுக்கெல்லாம் பிதாவாகிய பிரம்மதேவரைச் சந்தித்து, 'ஐயா! பிரஜாவிருத்தியினுல் கலக்கமுற்ற நாங்களனைவரும் ஸுகத்தை விரும்பி உங்களைச் சரணமாக அடைகிறோம்' என்று கூறினர். பிரம்மதேவர், 'நீங்களனைவரும் தேவர்களாயிருக்க உங்களுக்கு மனிதரிடம் பயம் யாது? மனிதர்களிடத்தில் உங்களுக்குப் பயம் வரத்தகாது' என்றுசொல்ல, தேவர்கள், 'இறப்பவர் இறக்காதவர்களாகிவிட்டார்கள். அதனுல்,

எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் வித்தியாஸம் ஒன்றுமில்லை. விசேஷமில்லாமையால் பயந்து விசேஷத்திற்காக உங்களிடம் வந்தோம்' என்று சொன்னார்கள். பிரம்மதேவர், 'யமன் ஸத்ரயாகத்திற்காகப் பிரவர்த்தித்திருக்கிறான். அதனாலேதான் இந்த மனிதர்கள் இறப்பதில்லை. காரியத்தில் ஊக்கமுள்ள அந்த வைவஸ்வதன் அந்தக் காரியத்தை முழுதும் நிறைவேற்றினபிறகு, இந்த மனிதர்களுக்கு முடிவுக்காலம் அவசியம் வரும். யமனுடைய தேகாம்சமே பிரிக்கப்பட்டு உங்கள் சக்திகளும்சேர்ந்து அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச்சரீரந்தான் முடிவில் இம்மனிதர்களின் மரணத்துக்குக் காரணமாகப் போகிறது. அப்போது மனிதர்களுக்குச் சக்தி இராது' என்று சொன்னார். அப்போது அந்தத் தேவர்கள், முதல் தேவராகிய பிரம்மதேவருடைய சொல்லைக்கேட்டுத் தேவர்கள் யாகம் செய்யுமிடத்திற்குச் சென்றனர். மஹாபலசாலிகளான அந்தத் தேவர்கள் சேர்ந்து உட்கார்ந்திருக்கும்போது, கங்கையில் ஒரு வெண்டாமரைப் பூவைக்கண்டனர். அவர்கள் அதைக்கண்டு வியப்புற்றனர். அவர்களுக்குள் சூரனான இந்திரன் அவ்விடத்திற்குப் போனான். அவன், அப்போது கங்காதேவி இடைவிடாமல் பெருகிக்கொண்டிருக்குமிடத்தில், அக்கினிக்கொப்பான ஒளியுள்ள ஒரு பெண்ணைக் கண்டான். அந்தப்பெண் ஜலத்தைவிரும்பிக் கங்கையில் இறங்கி அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கண்ணீர்த்துளி அந்த ஜலத்தில் விழுந்தபோதே பொற்றாமரை மலராயிற்று. அப்போது, இந்திரன் அந்த ஆச்சரியத்தைக்கண்டு அந்தப்பெண்ணின் அருகிற்சென்று, 'சிறந்தவளே! நீயார்? எதற்காக அழுகிறாய்? நீ உண்மையாகச் சொல். நான் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்று கேட்டான். அந்தப் பெண், 'தேவராஜாவான இந்திரனே! பாக்கியமற்றவளான யான் எதற்காக அழுகிறேனென்பதைப்பற்றி இப்போதே நீ அறிவாய். அரசனே! நான் முன் செல்வேன். நீயும் வா. நான் எதற்காக அழுகிறேனென்பதைக் காண்பாய்' என்று சொன்னாள். அவள் செல்லும்போது, இந்திரனும் பின்சென்றான். அவன், சிறந்தமலையில் ஸித்தாஸனம்போட்டு வீற்றிருந்து ஒரு சிறுமியுடன்கூடச் சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்த ஓர் அழகான சிறுவனை அருகிற்கண்டான். இந்திரன், சொக்கட்டானாடிக்கொண்டு சிறிதும் கவனிக்காமலிருந்த அந்தச் சிறுவனைக்கண்டு கோபத்துடன், 'ஓ! வித்வானே! இவ்வுலகம் என்வசத்தில் இருப்பதென்றும் இதற்கு நான் ஈசுவரனென்றும் அறியும்' என்று சொன்னான். ஈசுவரர், இந்திரன் கோபிப்பதைக் கண்டு நகைத்தார்; அவனை மென்மையாகக் கண்ணெடுத்து நோக்கினார்.

அவரால் பார்க்கப்பட்ட தேவராஜன் உடனே அசைவற்றவனாகிக் கட்டைபோல நின்றான். அவர், போதுமானவரையில் விளையாடின பிறகு, அழுதுகொண்டிருந்த அந்தத் தேவகன்னிகையை நோக்கி, 'நீ இவனை நானிருக்குமிடத்திற்குச் சமீபத்திற் கொண்டுவா. இவனுக்கு மறுபடியும் கர்வம் உண்டாகாமல் இருக்கவேண்டும்' என்று சொன்னார்.

பிறகு, இந்திரன் அவளால் தொடப்பட்டவுடன், அங்கங்கள் தளர்ந்து பூமியில்விழுந்தான். உக்கிரமான சக்தியுள்ள பகவான், அவனை நோக்கி, 'இந்திரா! இனி எவ்வகையிலும் இவ்வாறு செய்யாதே. அந்தச் சிறந்த பர்வதத்திற்குத் திரும்பிப்போ. உன்னுடைய பலமும் ஸாமர்த்தியமும் அளவிடக் கூடாதவைதாம். இந்தப் பர்வதத்தின் குகைநடுவில் நுழை. அதில் உன்னைப்போன்றவர்கள் ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்' என்றார். அவன் அந்தப் பர்வதத்தினுடைய பெரிய குகையைத் திறந்து தன்னைப்போன்ற ஒளியுள்ள மற்றை நால்வரைக் கண்டான். அவர்களைக் கண்டபின், அவன், 'நானும் இவர்களைப்போல் ஆகாமலிருப்பேனா?' என்று நினைத்துத் துயரமுற்றவனானான். பிறகு, தேவரான கிரீசர், கோபத்துடன் கண்களைவிழித்து இந்திரனை நோக்கி, 'சதக்ரதுவே! நீ முதலில் சிறுபிள்ளைத்தனமாக என்னை அவமதித்ததனால் இந்தக் குகையுள் புகு' என்று சொன்னார். பிரபுவினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தேவேந்திரன், அவருடைய கோபத்திற்கு மிகப்பயந்து அங்கங்கள் தளர்ந்து, மலைத் தலையில் காற்றினாலடிக்கப்பட்ட அரசஇலைபோல நடுங்கினான். விருஷபவாகனரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட இந்திரன், உடனே நடுக்கமுற்று, விச்வரூபரும் உக்கிரருமான ஈசுவரரைநோக்கி, கைகூப்பிக்கொண்டு, 'ஈசுவரரே! இப்போது நீர் தாம் எல்லாஉலகங்களுக்கும் முதன்மையானவர்' என்று சொன்னான். உக்ரசக்தியுள்ள ஈச்வரர், நகைத்துக்கொண்டு அவனை நோக்கி, 'இவ்வகையான தன்மையுள்ளவர்கள் இவ்வுலகத்தில் அநுக்ரஹம் பெறுவதற்கு உரியவர்களல்லர். இங்கிருப்பவர்களும் முன்னே உன்னைப்போலவே நடந்தவர்கள். ஆதலால், நீயும் இந்தக்குகையில் பிரவேசித்துக்கிட. இவள் உங்களுக்குப்பாரியையாவள்; சந்தேகமில்லை. நீங்கள் அனைவரும் மானிட ஜன்மத்தை அடைவீர்களாக. அந்தஜன்மத்தில் நீங்கள் யாருக்கும் செய்யமுடியாத செய்கையைச் செய்து பகைவர்கள் அனேகர்களை வதஞ்செய்து திவ்யாஸ்திரங்களைக்கொண்டு மானிடர்களோடு யுத்தஞ்செய்து சூரரெல்லாரையும்

போரில் வென்று, நீங்கள் புண்யத்தினுல் முதலில் ஸம்பாதித்த சிறந்த இந்திரலோகத்திற்குத் திரும்பவும் வருவீர்கள். இவ்வாறு நான்சொன்னவைவெல்லாவற்றையும் அநேகப் பிரயோஜனங்களோடு கூடிய மற்றக்காரியங்களையும் நீங்கள் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னுர்.

பழைய இந்திரர்கள், 'துர்லபமான சாபவிமோசனம் மனுஷ்ய லோகத்தில் எங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருப்பதனுல் நாங்கள் தேவ லோகத்தைவிட்டு மனுஷ்யலோகத்துக்கே செல்வோம். ஆனுல், தர்மன், வாயு, இந்திரன், அஸ்வினிதேவர்களாகிய தேவர்களே எங்களைத் தாயினிடத்தில் கர்ப்பாதானஞ் செய்யக்கடவர்' என்று கேட்டனர். புது இந்திரன், இந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, மறுபடியும் தேவ ஸ்ரேஷ்டரான ஈசுவரரைப் பார்த்து, 'நான் காரியத்திற்காக என் வீர்யத்தினுல் எனக்குப்பிறந்த புத்திரனை இவர்களுக்கு ஐந்தாமவனுகக் கொடுப்பேன்' [1] என்று சொன்னுன். அந்த ஐந்து இந்திரர்களுள் முதலாமவன் விஸ்வபுக்; இரண்டாமவன் பூததாமன்; மூன்றுமவன் பராக்ரமசாலியான சிபிச்சக்ரவர்த்தி; நாலாமவன் சாந்தி; [2] ஐந்தாமவன் தேஜஸ்வி. உக்கிரமான தனுஸையுடைய பகவான், தம்முடைய சிறந்த ஸ்வபாவத்தினுல், அவர்கள் விரும்பிய பயனைக் கேட்டுக்கொண்டபடி கொடுத்தனர். உலகமெல்லாம் விரும்பத்தக்க ராஜலக்ஷ்மியாகிய அந்தப்பெண்ணை மானிடலோகத்தில் அவர்களுக்குப் பாரியையாயிருக்கக் கட்டளையிட்டார். பிறகு, அந்த ஈசுவரர், அவர்களுடன்கூடவே, அறியமுடியாதவரும் அளவில்லாதவரும் காரணபூதரும் ஜனனமில்லாதவரும் முற்காலத்திலும் எக்காலத்திலுமிருப்பவரும் எல்லாம் தாமாக இருப்பவரும் அளவற்ற அவதார ரூபங்கள் எடுப்பவருமாகிய திருமாலிடம் சென்றனர். அவரும் அவை எல்லாவற்றையும் அவ்வாறே நியமித்தார். பிறகு, அவர்களனைவரும் தேவர்களில் முதன்மையான நரன் என்னும் தேவதையை இந்திரனுக்கு ஜனிக்கத்தக்க ஐந்தாமவனுன ஜிஷ்ணு என்பவனுக நிச்சயித்துப் புவனியில் ஜனித்தனர். அந்தத் திருமாலானவர் ஒன்று வெண்மையும் மற்றென்று கருமையுமாகிய இரண்டு கேசங்களைத் தலையிலிருந்து எடுத்தார். அந்த இரண்டு கேசங்களும் தேவகி ரோகிணி என்னும் இரண்டு யாதவகுலத்து ஸ்திரீகளின் கர்ப்பங்களில் பிரவேசித்தன. அந்தத்திருமாலினுடைய அவ்விரண்டு கேசங்களில் வெண்மையாயிருந்த ஒன்று பலராமனுகப் பிறந்தது. இரண்

[1] நானே போரில் ஜனிக்கமாட்டேன். [2] இவன்தான் புதிய இந்திரன்.

டாவது கறுத்த நிறமாகச் சொல்லப்பட்ட கேசம் கேசவனாகப் பிறந்தது. வடதிசையிலுள்ள அந்த மலையின் குகையில் இந்திரரூபத்துடன் அடைக்கப்பட்டவர்கள் எவரோ அவர்களே வீரர்களான பாண்டவர்களாக இங்கு இருக்கின்றனர். ஸவ்யஸாசி என்னும் பாண்டவன் இந்திரனுடைய அம்சமே. அரசனே! எவர்கள் முன்னர் இந்திரர்களாயிருந்தனரோ அவர்களே இவ்வாறு இந்தப் பாண்டவர்களாக ஜனித்திருக்கின்றனர்; திவ்யரூபமுள்ள இந்தத் திரௌபதி அவர்களுக்குப் பாரியையாயிருக்க முன்னமே கட்டளையிடப்பட்டிருந்த ராஜலக்ஷ்மிதான். தெய்வக்கட்டளையின்றி உன்னுடைய யாகத்துக்காகப் பூமியிலிருந்து பெண்கிளம்புவது எவ்வாறு உண்டாகும்? இவளுடைய ரூபம், சந்திரனையும் ஸூர்யனையும்போல் ஒளியுள்ளது. இவளுடைய தேகமணம் ஒரு க்ரோசதூரம் வீசுகிறது. மன்னவனே! அன்பைமுன்னிட்டு உனக்குத் திவ்யத்ருஷ்டியைக் கொடுக்கிறேன்; ஆச்சர்யமான மற்றொரு வரத்தையும் கொடுக்கிறேன். புண்ணியமான பழைய தேவதேகங்களோடு பாண்டவர்களை நீ காண்பாயாக' என்றார்.

மிகச்சிறந்த செய்கையுடையவரும் பரிசுத்தரும் பிரம்மரிஷியுமான வியாஸர், இவ்வாறு சொல்லி, தமது தவத்தினால் அவ்வரசனுக்குத் திவ்யதிருஷ்டியை அளித்தார். அவ்வரசனும், அவர்களனைவரும் முந்திய தேவதேகங்களோடிருப்பதை உள்ளபடி பார்த்தான். அந்தத் திவ்யதிருஷ்டியினால் பொற்கிரீடங்களையும் பொன்மாலைகளையும் அணிந்தவர்களும் இந்திரனுக்கும் அக்னிக்கும் ஆதித்யனுக்கும் ஒப்பான ஒளியுள்ளவர்களும் தலைகளில் மாலை சூட்டிக்கொண்டவர்களும் அழகிய தேகங்களுள்ளவர்களும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பவர்களும் அகன்றமார்புகளை உடையவர்களும் பனைமரப் பிரமாணமுள்ளவர்களுமாகிய திவ்யபுருஷர்களைக் கண்டான். அழுக்கில்லாத திவ்ய வஸ்திரங்களாலும் நறுமணமுள்ள சிறந்த புஷ்பமாலைகளாலும் மிகவும் விளங்கிக்கொண்டு நேரேவந்த முக்கண்ணர்களோ வஸுக்களோ ருத்திரர்களோ ஆதித்யர்களோ என்னும்படி எல்லாக் குணங்களும் நிரம்பினவர்களும் பழைய இந்திரர்களுமாகிய அந்த ஸுந்தரபுருஷர்களையும் இந்திரனைப்போன்ற ரூபமுள்ள இந்திரபுத்திரனான அர்ஜுனனையும் பார்த்துத் துருபதராஜன் மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் அடைந்தான். அந்த அரசர்க்கரசன், அந்தத் தேவமாயை அறியக்கெட்டாதென்று நினைத்துச் சிறந்த அழகுள்ளவளும் சந்திரனும் அக்னியும் நேரே வந்ததுபோலப் பிரகாசிக்கின்றவளுமான அந்தத்தேவலோகத்

து பெண்ணரசியைப் பார்த்து, அழகினாலும் ஒளியினாலும் புகழி னாலும் அவள் அவர்களுக்குத் தகுதியான மனைவியென்று மதித்துக் களிப்புற்றான். அவன் அந்த மிக்க ஆச்சர்யமான ரூபத்தைக்கண்டு ஸத்யவதிபுத்ரரான வியாஸருடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, 'ரிஷிச்ரேஷ்டரே! உம்மிடத்தில் இது புதுமையன்று' என்று சொன்னான்.

வியாஸர், மனமகிழ்ந்து த்ருபதனைப் பார்த்து, 'விவாஹவிஷ யத்தில் பூர்வகாலத்து ராஜரிஷிகளின் பூர்வசரித்திரத்தையும் இப் போது நான் சொல்லக்கேள். இப்புவியில் நிதந்து என்று பெயர் பெற்ற ராஜரிஷி ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்குப் பூமியை ஆளத் தக்கவர்களும் சூரர்களும் ஆபத்தைத் தடுப்பவர்களும் வேள்விகள் புரிபவர்களுமாகிய ஸால்வேயன், சூரஸேனன், ச்ருதஸேனன், திந்துஸாரன், அதிஸாரன் என்று சிறந்த வில்லாளிகளான ஐந்து புத்திரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் மீறுதவர் களும் ஒருவர்க்கொருவர் இன்சொற் சொல்லுகிறவர்களும் இனியன செய்கிறவர்களும் பொறுமையற்றவர்களும் தர்மந்தெரிந்தவர்களும் கடுமையில்லாதவர்களுமாயிருந்தார்கள். சிபியின் புதல்வியாகிய பௌமாச்வியென்பவள் நிதந்துவின் புத்திரர்களான இவ்வைந்து ராஜவீரர்களையும் கணவர்களாக ஸ்வயம்வரத்தில் வரித்தாள். அப் போது எல்லாப் பெண்களிலும் சிறந்த பௌமாச்வியானவள் கந்தர் வர்களின் ராகமூர்ச்சனையைப்போலவும் வீணையைப்போலவும் இனிய குரலுள்ளவளாயிருந்தாள். எல்லாக் குணங்களும் நிரம்பினவர்களும் க்ஷத்ரியச்ரேஷ்டர்களும் நிதந்துராஜபுத்ரர்களுமாகிய ஐந்து அரசர் களும் அவளுக்குப் பர்த்தாக்களாயிருந்தனர். அப்படிப்பட்ட அழ கும் குணங்களும் பொருந்தின சிறந்த பௌமாச்வியென்னும் சிபி யின் புத்ரி ஒருத்தி அவ்வரசர்களுக்கு மனைவியாயிருந்தாள். ராஜ ச்ரேஷ்டனே! அவள் அப்போது அந்த நிதந்துபுத்ரர்கள் ஐவருக் கும் ஐந்து புதல்வர்களை ஐந்து காலங்களில் ஈன்றாள். ஸஹோதரர் களான அந்தப் பௌமாச்வியின் புத்ரர்களுக்குப் பூமியில் ஐந்து பெயர்கள் தனித்தனியே இருந்ததை வரிசையாகச் சொல்லுகிறேன். ராஜச்ரேஷ்டனே! கேள். இவர்களின் வம்சத்திற்பிறந்தவர்களும் ஸால்வேயர்கள், சூரஸேனர்கள், ச்ருதஸேனர்கள், திந்துஸாரர்கள், அதிஸாரர்கள் என்னும் அரசர்களாகவே இருந்தனர். இப்படிப் பௌமாச்வி அனேகருக்கு ஒரு பாரியையாகப் பூமியில் பெயர்பெற் றிருந்தாள். த்ருபதனே! குற்றமற்றவளும் ப்ருஷதவம்சத்துக்கு அலங்காரமானவளும் தேவதாரூபமுள்ளவளுமான க்ருஷ்ணையென்

னும் இந்த உன் பெண் பௌமாஸ்வியைப்போலவே ஐவருக்குப் பத்தினியாக விதிக்கப்பட்டவள்.

ஒரு தபோவனத்தில் மஹாத்மாவாகிய ரிஷிகன்னிகை ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் அழகுள்ள கன்னிகையாயிருந்தும், அவளுக்குக் கணவன் கிடைக்கவில்லை. அவள் சங்கரரைநோக்கிக் கடுந்தவஞ்செய்தாள். சங்கரர், அனுக்ரஹஞ்செய்து பிரத்யக்ஷமாக வந்து, 'வரம் கேள்' என்று அவளுக்குச் சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தக் கன்னிகை, வரங்கொடுக்கும் தேவராகிய ஈச்வரரைப்பார்த்து, 'எல்லாக் குணங்களும்பொருந்தின கணவனை வேண்டுகிறேன்' என்று பலமுறை சொன்னாள். அந்தத் தேவச்ரேஷ்டரான சங்கரர், மனத்தில் அன்புகூர்ந்து, 'அன்புள்ளவளே! உனக்கு ஐந்து பதிகள் வருவார்கள்' என்று அவள் கேட்டவரத்தை அவளுக்குக் கொடுத்தார். அவள் அவருடைய அனுக்ரஹத்தை வேண்டி, மறுபடியும், 'சங்கரரே! நான் குணமுள்ள ஒருபதியை உம்மிடத்திலிருந்து பெறுதற்குரியவள்' என்று சொன்னாள். தேவதேவராகிய சங்கரர், மனத்தில் அன்புகூர்ந்து மறுபடியும் அவளைப்பார்த்து, 'அன்புள்ளவளே! 'பதியைக்கொடும்' என்று நீ என்னைத் திரும்பத் திரும்ப ஐந்துதரம் கேட்டாய். அந்தச்சொல் அவ்வாறுதான் நடக்கும். உனக்கு நன்மையுண்டாகக்கடவது, மற்றொரு ஜன்மம் வரும்போது இவையெல்லாம் உனக்கு நேரிடும்' என்று சொன்னார்.

துருபதனே! அவள்தான் தேவதாரூபமுள்ள இந்த உன்பெண்ணாகப் பிறந்திருக்கிறாள். குற்றமில்லாதவளும் ப்ருஷதவம்சத்துக்கு அலங்காரமுமாகிய கிருஷ்ணை ஐவருக்கு மனைவியாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். அவளேதான் புவியில் ரூபத்தில் தனக்குநிகரில்லாத நாளாயனியாகப்பிறந்து மௌத்கல்யமுனிவரைப் பர்த்தாவாக அடைந்து பிறகு சிவனிடம் வரம்பெற்றவள். ராஜச்ரேஷ்டனே! இந்தத் தேவரஹஸ்யத்தை உனக்குச் சொன்னேன். இது தேவரகஸ்யமாயிருப்பதனாலேதான் யாருக்கும் சொல்லத்தகாது. தேவர்களுடைய ராஜலக்ஷ்மி பாண்டவர்களுக்காகத்தான் உன் மஹாயாகத்திற் பிறந்தாள். நீ கடுந்தவஞ் செய்ததினால் அவள் உன்மகளாக வந்திருக்கிறாள். அழகுள்ளவளும் தேவர்களால் விரும்பப்பட்டவளுமாகிய அந்தத் தேவகன்னிகை, தான்செய்த கருமத்தினால் இந்த லோகத்தில் தேவர்களாகிய ஐவர்களுக்கு ஒரேமனைவியாகப் பிரம்மதேவராலேயே படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். துருபதராஜனே! இதைக் கேட்ட பிறகு, உன்விருப்பத்தைச் செய்யலாம்' என்றார்.

இருநூற்றுப்பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்கள் வரிசைப்படி திரௌபதியைப் பாணிக்ரஹணம் செய்தது.)

துருபதன், 'மஹரிஷியே! உங்களுடைய இவ்விதமான சொல்லைக் கேளாமல்தான் நான் முதலில் காரியம் ஆரம்பித்தேன். விதியை விலக்கமுடியாது. அதே விதிதான் இதோ நேர்ந்திருக்கிறது. தெய்வத்தின் முடியை அவிழ்க்க முடியாது. 1 விதியினால் செய்யப்படும் எதுவும் ஒருவனுடைய அந்தக் கர்மாவினால்தான். ஒரு வரனுக்காக இவ்விடத்தில் லக்ஷியம் உண்டாக்கப்படவில்லை; அதே விதி இப்போது வந்து நேர்ந்தது. கிருஷ்ணையானவள் தனக்கு அனேகம் பதிகளைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று பகவானை முதலில் கேட்டபடியே அந்தப்பகவானும் அவளுக்கு அதனை வரமாகக் கொடுத்தார். இந்த விஷயத்தில் எது முக்கியமோ அஃது அந்த ஈசுவரருக்குத்தானே தெரியும். சங்கரராலேயே இவ்வாறு விதிக்கப்பட்டிருந்தால் தர்மமாயிருந்தாலும் அதர்மமாயிருந்தாலும் அந்த விஷயத்தில் என்னுடைய தவறுதல் ஒன்றுமில்லை. கிருஷ்ணை இவர்களெல்லாருக்கும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதனால் இவர்கள் நிச்சயித்தபடி யதாசாஸ்திரமாக இவளைப்பாணிக்ரஹணஞ் செய்துகொள்ளட்டும்' என்று சொன்னான்.

வ்யாஸர், 'மானிடர்களுக்கு விவாஹத்தில் இது நியாயமாகாது. இவர்களோ தேவர்கள். திரௌபதியும், லக்ஷ்மி முன் செய்த தவத்தினாலுண்டான சங்கரருடைய அனுக்ரஹத்தினால் பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும் மனைவியானாள். வேந்தனே! மற்ற ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு, மனுசொன்னபடி இது தர்மமாகாது. தெய்வத்தன்மையுள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே திரௌபதிக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் நடப்பதாகிய விவாஹம் போன்றது சாஸ்திரவிஹிதமாகும்' என்றுசொன்னார். உடனே, புத்திரர்களுடன் குந்தியும் துருபதபுத்திரனை திருஷ்டத்யும்னனும் எங்கே இருந்தனரோ அந்த இடத்திற்கு அந்த வ்யா

1 'இவ்வுலகத்தில் தன் செய்கையினால் முடிக்கப்படுவது ஒன்றுமில்லை. ஒரு வரனுக்காக இவ்விடத்தில் லக்ஷியம் உண்டாக்கப்பட்டது; பழைய விதியே இப்போது வந்துநேர்ந்திருக்கிறது' என்பது உத்தரதேச பாடம்.

ஸரும் துருபதனும் வந்தனர். பிறகு, பகவானான கிருஷ்ணத்வைபாயனர், தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரரிடம்வந்து, 'பாண்டவர்களுள் மூத்தவனே! சந்திரன் சுபமான [1] புஷ்யநக்ஷத்திரத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற இந்தச்சுபதினத்திலேயே நீ முதலில் கிருஷ்ணையைப் பாணிக்ரஹணஞ்செய்' என்றுசொன்னார். தர்மராஜருக்கு இவ்வாறு சொன்னபிறகு, பீமன் முதலானவர்களைப்பார்த்து, 'புருஷஶ்ரேஷ்டர்களே! முறையே உங்கள் கைகளினால் திரௌபதியின் கையைப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள். குற்றமற்றவர்களே! இவ்வாறாகவே இதெல்லாம் முன்னமே நடந்திருப்பதை நான் கண்டிருக்கிறேன்' என்று கூறினார்.

பிறகு, யஜ்ஞஸேனராஜன் புத்திரர்களுடன்கூட வரனுக்காகக் குறிப்பிடப்பட்ட பற்பல உயர்ந்த பொருள்களை மிகுதியாகச் சேர்ப்பித்தான். மஹானுபாவனான அவன், புத்திரர்களோடும் இனத்தாரோடும்கூட மகிழ்ச்சியுற்றுத் தன் பெண்ணாகிய கிருஷ்ணைக்கு மங்களஸ்நானஞ் செய்வித்து அநேக ரத்னாபரணங்கள் பூட்டி அவளை வருவித்தான். பிறகு, ராஜாவினுடைய மித்திரர்களும் மந்திரிகளும் பிராமணர்களும் பட்டணத்துஜனங்களும் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் விவாஹத்தைப் பார்ப்பதற்குத் தகுதிப்படி வந்து சேர்ந்தனர். பிறகு, மேன்மையான மணிதர்களினால் பிரகாசிப்பதும் மிகுதியான தாமரை கருநெய்தல்முதலிய மாலைகளாலும் தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட வாயிலையுடையதும் பெருஞ்சேனையினாலும் ரத்ன வரிசைகளாலும் விசித்ரமுள்ளதுமான துருபதராஜன் மாளிகை பிரகாசமான நக்ஷத்திரங்களோடு கூடிய ஆகாயம்போல் விளங்கியது. பிரபுவான ஜனமேஜயரே! அப்போது அந்த யௌவனப்பருவத்திலிருக்கும் கௌரவபுத்ரர்களைவரும் மங்களஸ்நானஞ் செய்து மங்களகாரியங்களைச் செய்துகொண்டு குண்டலங்களையும் மற்ற அணிகலங்களையும் அணிந்து விலையுயர்ந்த ஆடைகளைஉடுத்துக் கலவைச்சாந்தணிந்து அக்கினிக்கொப்பான தேஜஸ்ஸையுடைய புரோஹிதரான தௌம்யருடன்கூட மகிழ்ச்சியடைந்து மஹா விருஷபங்கள் கொட்டிலிற் புகுவதுபோல் துருபதராஜனுடைய அந்த விவாஹஸபையில் வரிசையாகப் பிரவேசித்தனர். பிறகு, வேதத்

'1 புஷ்யம் = போஷிப்பது; அதாவது விருத்திகரமான தினம் என்று சொல்லவேண்டும்; ஏனெனில், புஷ்யம் விவாஹத்திற்குரியதன்று' என்பது பழைய உரை.

திற் கரைகண்டவரும் மந்திரங்களை அறிந்தவருமாகிய அந்தத் தௌமியர் அக்கினிஸந்தானம் செய்வித்து ஜ்வலித்த அக்னியில் மந்திரபூர்வமாக ஹோமஞ்செய்தார். யுதிஷ்டிரரை அழைத்து அவரைக் கிருஷ்ணையோடு சேர்ப்பித்தார். வேதத்தில் கரைகண்டவரான அந்தத் தௌமியர், பாணிக்ரஹணஞ்செய்துகொண்ட அந்தக் கிருஷ்ணை யுதிஷ்டிரர் இருவரையும் அக்னியைப் பிரதக்ஷிணம்செய்வித்தார். அந்த ராஜாவான யுதிஷ்டிரர், முதலில் தனங்களாலும் பசுக்களாலும் பலவகையான ரத்னங்களாலும் பிராம்மணர்களுக்குத் திருப்திசெய்வித்தார்; தௌம்யர் அக்கினிக்கொப்பான ரிஷிகளுடன் சேர்ந்து சாஸ்திரப்பிரகாரம் அக்கினியில் ஹோமம்செய்தபின், அக்கினியின் எதிரில் திரௌபதியைப் பாணிக்ரஹணம் செய்தார். அப்போது, ஆகாயத்திலிருந்து பூமாரிகள் பெய்தன; மிக்க இனிய மணமுள்ள காற்றுவீசியது. அப்போது மஹானுபாவரும் ராஜபுரோஹிதருமான தௌம்யர், ஸபையில் சோபிக்கின்ற அந்த யுதிஷ்டிரரிடம் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டும் பிராம்மணர்களெல்லாரையும் துருபதராஜாவின் சுற்றத்தாரையும் சேர்த்துக்கொண்டும், உயர்ந்த ஸ்வபாவமுள்ள அந்தத் துருபத மஹாராஜாவினிடம் மறுபடியும் நடக்கவேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றி, 'அரசரே! இனி, மற்ற ராஜகுமாரர்களும் சாஸ்திரப்படி கன்னிகையைப் பாணிக்ரஹணம் செய்யலாமே?' என்று கேட்டனர். துருபதனும், அந்தப் பிராம்மணரைக் கௌரவித்து, 'அப்படியே செய்யும்' என்று அவருக்குக் கட்டளையிட்டான். ராஜாவும் புரோஹிதரும் அனுமதிகொடுத்ததனால் அந்த ராஜபுத்திரர்கள் மகிழ்ந்தனர். உத்தமமான ரூபத்தை உடையவர்களும் மஹாரதர்களும் கௌரவவம்சத்தைப் பெருகச்செய்கிறவர்களுமாகிய அந்த மற்ற ராஜகுமாரர்களும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொருவராக வரிசைப்படி அந்தச் சிறந்த பெண்ணைப் பாணிக்ரஹணஞ் செய்தனர். அவ்விடத்தில் மனிதர்களில்லாத மற்றொரு சிறந்த ஆச்சரியம் நடந்ததை தேவரிஷியாகிய நாரதர் சொன்னார். 'மஹானுபாவையாகிய அந்த அழகிய இடையுள்ள பெண் ஒவ்வொரு நாள் கடந்தபிறகும் கன்னிகையாகவே இருந்தனளாம். [தன் கணவனுடைய மூத்த ஸகோதரரிடத்தில் கணவனும் மாமனும் என்னும் எண்ணத்தையும், கணவனுக்குக் கடைசித் தம்பியினிடத்தில் கணவனும் மைத்துனனுமென்னும் எண்ணத்தையும், இடையிலிருப்பவர்களிடத்தில் கணவன் மாமன் மைத்துனன் என்னும் மூவகை எண்ணத்தையும் வைத்திருந்தனளாம்.'] விவாஹம் நடந்த

இந்த [ ] வளைவுக்குட்பட்டவை அதிக பாடம்.

பிறகு, மஹாரதர்களான பாண்டவர்களுக்குத் துருபதன் அனேக விதமான உயர்ந்த தனங்களையும் சிறந்த பொன்மாலைகள் கட்டினவையும் பொற்கடிவாளங்கள் போடப்பட்டவையுமான நாலுகுதிரைகள் பூட்டின நூறுரதங்களையும், பொற்கொடுமுடியுள்ள குன்றங்களைப்போன்ற தாமரைப்பூவடிவமாகச் செய்யப்பட்ட பொன் அம்பாரிகள் அமைத்த நூறுயானைகளையும் கொடுத்தான். அவ்வாறே, மறுபடியும், மஹானுபாவனான துருபதன் தேவரூபங்களாகக் காணப்படுகின்ற பாண்டவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இளமைப்பருவ ஆரம்பத்திலிருப்பவர்களும் விலையுயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்கள் புஷ்பமாலைகள் முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களுமாகிய நூறுதாதிகளையும் தனங்களையும் ஆடையாபரணங்களையும் அவர்களின் மஹிமைக்குத்தக்கபடி அக்கினியின் முன்னிலையிற் கொடுத்தான். அந்த விவாஹம் நடந்த பிறகு, மஹாபலசாலிகளும் இந்திரனுக்கொப்பானவர்களுமாகிய பாண்டவர்கள் ரத்னங்கள் நிரம்பின அந்த ஐசுவரியத்தைப் பெற்று அந்தப் பாஞ்சாலநகரத்திலேயே மகிழ்ந்திருந்தனர்.

இருநூற்றுப்பதினாறுவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிக பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குந்தி திரௌபதியை ஆசீர்வதித்ததும், கிருஷ்ணன் அனுப்பிய ஆபரணங்களைப் பாண்டவர்கள் பெற்றுக் கொண்டதும்.)

பாண்டவர்களுடன் ஸம்பந்தம்பெற்ற துருபதனுக்கு, தேவர்களிடத்திலுங்கூட எவ்வகையிலும் சிறிதும் பயமுண்டாகவில்லை. மஹாத்மாவான த்ருபதனுடைய அந்த ஸ்திரீகள் குந்தியிடம்சென்று தங்கள் பெயரைச்சொல்லி அவள் பாதங்களைத் தங்கள் சிரங்களினால் அடைந்தனர். கிருஷ்ணையும், பட்டுடுத்து விவாகமங்களங்கள்செய்து கொண்டபின், மாமிக்கு வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பி வணக்கத்துடன் நின்றாள். அழகும் ராஜலக்ஷணங்களும் பொருந்தினவளும் நற்குணங்களும் நல்லொழுக்கமுமுள்ளவளும் தன் மருமகளுமான த்ரௌபதிக்குக் குந்தி, ப்ரேமையினால், 'இந்திரனுக்கு இந்திராணிபோலவும் அக்கினிக்கு ஸ்வாஹாதேவிபோலவும் சந்திரனுக்கு ரோஹிணி

போலவும் நளனுக்குத் தமயந்திபோலவும் குபேரனுக்குப் பத்ரா தேவி போலவும் வசிஷ்டருக்கு அருந்ததிபோலவும் திருமாலுக்கு ஸ்ரீதேவி போலவும் நீ உன்கணவர்களுக்கு இருப்பாயாக. அன்புள்ளவளே ! தீர்க்காயுளுள்ள வீரர்களைப்பெற்று மிகுந்த ஸுகமடைந்து நல்ல பாக்கியமுள்ளவளும் ராஜபோகங்கள் நிரம்பினவளும் யாகத்திற்குரிய பத்தினியும் பதிவ்ரதையுமாக இருக்கக்கடவாய். தேடிவந்த விருந்தினர்களையும் முனிவர்களையும் இளைஞர்களையும் முதியோர்களையும் பெரியோர்களையும் முறைப்படி எப்போதும் ஆதரித்துக்கொண்டே உனக்கு வருஷங்கள் செல்லட்டும். தர்மத்தில் அன்புள்ள நீ ராஜ்யாபிஷேகம் பெறுவாயாக; மஹாபலசாலிகளான உன் கணவர்கள் பராக்கிரமத்தினால் ஜயித்த பூமிமுழுதையும் அசுவமேதமென்னும் மஹா யாகத்தில் பிராமணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்துவிடுவாயாக. குணங்கள் நிரம்பினவளே ! சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்தியவளே ! நீ நூறுவருஷகாலம் ஸுகத்திலிருந்துகொண்டு குணங்களிற் சிறந்த ரத்னங்களென்றுசொல்லப்பட்ட பொருள்கள் பூமியில் என்ன என்ன உண்டோ அவற்றையெல்லாம் அடைவாயாக' என்று ஆசிகூறி, 'மருமகளே ! இப்போது பட்டுடுத்தின உன்னைப்பார்த்து எவ்வாறு ஸந்தோஷிக்கிறேனோ அவ்வாறே குணவதியான உனக்குப் புத்திரர்கள் பிறந்தபிறகு மறுபடியும் ஸந்தோஷப்படுவேன்' என்றாள். பாண்டவர்களுக்கு விவாஹஞ்செய்தான பிறகு, ஸ்ரீயப்பதியான கிருஷ்ணபகவான் வைடூரியங்களினாலும் பலவகைரத்னங்களினாலுஞ் செய்யப்பட்ட விசித்திரமான பொன்னாபரணங்களையும், விலையுயர்ந்த பலதேசத்து ஆடைகளையும், தொடுவதற்கு இனிமையான ரத்னங்கள் போன்ற சால்வைகளையும், தோல்களையும், பலவகைப் பெரிய படுக்கைகளையும், ஆஸனங்களையும், வாகனங்களையும், வைடூரியங்களினாலும் வஜ்ரங்களினாலும் இழைக்கப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான பாத்திரங்களையும் அனுப்பினார். அழகும் இளமையும் விநயமுமுள்ளவர்களும் நல்ல அலங்காரங்களுள்ளவர்களும் நல்ல அலங்காரங்கள் செய்யத் தெரிந்தவர்களுமாகிய பற்பலதேசத்துப் பணிப்பெண்களையும் கிருஷ்ணபகவான் அனுப்பினார். அறியமுடியாத ஸ்வரூபத்தை உடைய மதுஸூதனர் அவர்களுக்குப் பழகின [1] பத்ரங்களென்னும் யானைகளையும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட உயர்ந்த குதிரைகளையும் பிரகாசிக்கின்ற தங்கப்பட்டங்களினாலலங்கரிக்கப்பட்ட தந்தத் தேர்

1 எப்போதும் மதப்பெருக்குள்ள பெரிய யானைகள்; துரோண பர்வம் சஅக-ம் பக்கம் பார்க்க.

களையும் கோடிக்கணக்கான பொன் நாணயங்களையும் அவ்வாறே தங்கக்கட்டிகளையும் வரிசைகளாக அனுப்பினர். தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் தம்மிடத்தில் கோவிந்தருடைய ப்ரீதியை விரும்பினவராக அவற்றையெல்லாம் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் பெற்றுக் கொண்டார்.

வைவாஹிகபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றுப்பதினேழாவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம்.

(அரசர்களால் பாண்டவர்களின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்ட மற்ற அரசர்கள் திருதராஷ்டிரன் முதலியவர்களை நிந்தித்ததும், திருதராஷ்டிர புத்திரர்கள் பாண்டவர்களைப்பற்றி ஆலோசிக்கையில் அவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று சகுனி சொன்னதும், ஸோமதத்தன் புத்திரன் அவர்களைக்கொல்ல முடியாது என்றும் ஸமாதானமே செய்துகொள்ளவேண்டும் என்றும் சொன்னதும்.)

பிறகு, அரசர்களுக்கு நம்பிக்கையுள்ள தூதர்கள், 'சிறந்த லக்ஷணங்கள் பொருந்திய திரௌபதி, பாண்டவர்களைக் கணவர்களாக அடைந்தாள். எந்த மஹாத்மா அந்த வில்லையெடுத்து லக்ஷியத்தை அறுத்தானோ அவன், ஜயிப்பவர்களிற் சிறந்தவனும் பெரியவில்லையும் அம்பையும் தரித்தவனுமான அர்ஜுனன். அந்த ஸமயத்தில் ஒரு விதமான கலக்கத்தையும் அடையாமல் மத்ரராஜனான சல்லியனைத் தூக்கிப்போட்டவனும் யுத்தத்தில் வந்த வீரர்களைக் கோபத்துடன் மரத்தினால் அச்சமுறச் செய்தவனும் அணுகமுடியாத அச்சப்படத் தக்க எதிரிகளின் ஸேனாங்கங்களாகிய ரதகஜதுரகபதாதிகளெல்லாவற்றையும் வீழ்த்தினவனுமாகிய அவன் பலவானான பீமஸேனன். எவர் துரியோதனனோடு யுத்தஞ்செய்கையில் யுத்தத்தில் அவனை அவ்வாறு ஜயித்தாரோ அவர் புண்ணியவானும் சிறந்த புத்திசாலியும் பாண்டவர்களுள் மூத்தவருமாகிய தர்மபுத்திரர். எவர்கள் துரியோதனனுடைய தம்பிகளுடன் பகைவர்களைப்போல யுத்தம் செய்தனரோ அவ்விருவரும் நல்லொழுக்கமும் பலபராக்கிரமங்களும் நிரம்பின நகுலஸஹதேவர்கள்' என்னும் செய்தியைக் கொண்டுவந்தார்கள். பாண்டவர்களை பிராம்மணவேஷந்தரித்துக்கொண்டு அடக்கமுற்றிருந்ததைக் கேட்டபிறகு, அரசர்கள் வியப்புற்றனர். அரசர்க

களையும் கோடிக்கணக்கான பொன் நாணயங்களையும் அவ்வாறே தங்கக்கட்டிகளையும் வரிசைகளாக அனுப்பினர். தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் தம்மிடத்தில் கோவிந்தருடைய ப்ரீதியை விரும்பினவராக அவற்றையெல்லாம் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் பெற்றுக் கொண்டார்.

வைவாஹிகபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றுப்பதினேழாவது அத்தியாயம்.

விதுராகமனபர்வம்.

(அரசர்களால் பாண்டவர்களின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்ட மற்ற அரசர்கள் திருதராஷ்டிரன் முதலியவர்களை நிந்தித்ததும், திருதராஷ்டிர புத்திரர்கள் பாண்டவர்களைப்பற்றி ஆலோசிக்கையில் அவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று சகுனி சொன்னதும், ஸோமதத்தன் புத்திரன் அவர்களைக்கொல்ல முடியாது என்றும் ஸமாதானமே செய்துகொள்ளவேண்டும் என்றும் சொன்னதும்.)

பிறகு, அரசர்களுக்கு நம்பிக்கையுள்ள தூதர்கள், ' சிறந்த லக்ஷணங்கள் பொருந்திய திரௌபதி, பாண்டவர்களைக் கணவர்களாக அடைந்தாள். எந்த மஹாத்மா அந்த வில்லையெடுத்து லக்ஷியத்தை அறுத்தானோ அவன், ஜயிப்பவர்களிற் சிறந்தவனும் பெரியவில்லையும் அம்பையும் தரித்தவனுமான அர்ஜுனன். அந்த ஸமயத்தில் ஒரு விதமான கலக்கத்தையும் அடையாமல் மத்ரராஜனான சல்லியனைத் தூக்கிப்போட்டவனும் யுத்தத்தில் வந்த வீரர்களைக் கோபத்துடன் மரத்தினால் அச்சமுறச் செய்தவனும் அணுகமுடியாத அச்சப்படத்தக்க எதிரிகளின் ஸேனாங்கங்களாகிய ரதகஜதுரகபதாதிகளெல்லாவற்றையும் வீழ்த்தினவனுமாகிய அவன் பலவானான பீமஸேனன். எவர் துரியோதனனோடு யுத்தஞ்செய்கையில் யுத்தத்தில் அவனை அவ்வாறு ஜயித்தாரோ அவர் புண்ணியவானும் சிறந்த புத்திசாலியும் பாண்டவர்களுள் மூத்தவருமாகிய தர்மபுத்திரர். எவர்கள் துரியோதனனுடைய தம்பிகளுடன் பகைவர்களைப்போல யுத்தம் செய்தனரோ அவ்விருவரும் நல்லொழுக்கமும் பலபராக்கிரமங்களும் நிரம்பின நகுலஸஹதேவர்கள் ' என்னும் செய்தியைக் கொண்டுவந்தார்கள். பாண்டவர்களே பிராம்மணவேஷந்தரித்துக்கொண்டு அடக்கமுற்றிருந்ததைக் கேட்டபிறகு, அரசர்கள் வியப்புற்றனர். அரசர்க